Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 272. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 14-го ГРУДНЯ 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, DECEMBER 14, 1978 No. 272. VOL. LXXXV.

ЦІЄЇ П'ЯТНИЦІ ВІДБУДЕТЬСЯ ПАНЕЛЬ-ЗУСТРІЧ З РЕДАКТОРАМИ ВИДАНЬ УНС

Ню Йорк. — Цієї п'ятниці, 15-го грудня, о год. 7-ій вечора, заходами Спілки Українських Журналістів Америки і Літературно - Мистецького Клюбу тут відбудеться в залі цього ж Клюбу при 136 2-га евеню (Дім Організацій Українського Визвольного Фронту) — панель-зустріч з редакторами видань Українського Народного Союзу з нагоди 85-річчя щоденника „Свобода", 45-річчя „Українського Тижневика" і 25-річчя дитячого журналу „Веселка". Програму вестиме голова СУЖА ред. Ольга Кузьмович.

На наступний день, тобто в суботу, 16-го грудня, в готелі Рузвельт, при Медісон евеню і 45-ій вулиці, о год. 7-ій вечора відбудеться Ювілейний Бенкет, що ним місцевий Окружний Комітет Відділів УНСоюзу, під протекторатом Головного Екзекутивного Комітету, відзначуватиме ювілейні річниці періодичних публікацій УНС. Головну доповідь на Ювілейному Бенкеті виголосить довголітній головний редактор „Свободи" тепер редактор-емерит Антін Драган, а в мистецькій частині виступлять: солістка Лариса Магун-Гурин, співочий ансамбль „Промінь" під керівництвом Б. Волянської, довголітній фейлетоніст „Свободи" письменник Іван Керницький-Ікер, маленька читачка „Веселки" Яринка Ференцевич та інші.

Організатори надіються, що в обидвох Ювілейних імпрезах візьмуть участь широкі кола українського громадянства і представники численних організацій, беручи до уваги, що усі згадані публікації УНС все були на послугах української громади і служили її цілям.

Св. п. о. крил. Григорій Музичка, прикладний священик-патріот, помер у Клівленді

Клівленд, Огайо. — Минулого вівтірка, 12-го листопада 1978, тут в одному з місцевих шпиталів помер на 90-му році життя, після короткої недуги, св.п. о. крилошанин Григорій Музичка, який у кожному відношенні міг би послужити за приклад священика-патріота, для якого Бог і Україна були змістом і ціллю життя.

Св.п. о. крилошанин Григорій Музичка осиротив дружину з Михайловичів Марію та синів о. Романа, ЧІН, і д-ра Ярослава з дружиною Лярисою із Зварунів та ближчу і дальшу родину в Америці, Канаді й Україні.

Єрейські похоронні відправи почнуться в церкві св. Андрея на Пармі, біля Клівленду, Огайо, в четвер, 14-го грудня, в год. 7-ій вечора, і продовжуватимуться в тій же годині і в тій же церкві в п'ятницю, 15-го грудня, а похорон відбудеться з тієї церкви на місцевий парафіяльний цвинтар в суботу, 16-го грудня, в год. 10-ій рано.

Св.п. о крил. Григорій Музичка народився 26-го червня 1889-го року в селі Доброводи, Збаразького повіту. Середню школу закінчив в Тернополі разом з теперішнім Патріярхом ПУКЦеркви, Блаженнішим Йосифом. Богословські студії закінчив у Львові і був рокуположений на священика Слугою Божим і тодішнім Митрополитом Андреєм в 1916-му році та призначений тоді на катехита в містечку Журавно на Стрийщині. У листопаді 1918-го року, після проголошення української влади у Львові і в Західній Україні, о. Григорій Музичка проголосив цю владу в Журавні та став комісарем міста. Після повороту поляків до міста в 1919-му році, був заарештований за проголошення української влади та етапами з в'язниці до в'язниці вивезений до відомого табору в Домбю. Повернувшись з ув'язнення був початково завідателем парафії в Ляховичах Зарічних в Жидачівщині і в 1921 році призначений початково завідателем і після пароxом в селі Голешові над Дністром. Вісім років пізніше, в 1929-му році, був призначений на пароха села Чертіж в Журавенщині і в 1932-му році був призначений на декана тієї Журавенщині, виконуючи ті обов'язки аж до 1939-го року до початку німецько-польської війни, коли знову був

(Закінчення на стар. 8)

Обговорено справу багатокультурности й нову канадську конституцію

Оттава (ОУПС). — Окрема делеґація „Канадської Федерації Громадянства" з Монтреалю в складі: пані М. Клірі, д-р Н. Зольні й проф. Яр. Рудницький відбули тут 29-го листопада довшу нараду з міністром багатокультурности Канади Норманом Кафіком. Між іншими справами продискутовано становище міністра до справи конституційного визнання канадської політики багатокультурности, що її введено в 1971 р. й що в різних видах розвивалася останніх 8 років. З уваги на важливість справи Федерація плянує відбути з весною 1979 р. ряд семінарів у різних містах Канади, щоб дати змогу широким колам громадянства висловитися в справі багатокультурности, громадянства й нової конституції. Перший семінар плянується на 21-го квітня 1979 в Оттаві з участю посла МакҐвіґана й сенатора Молгата та ін. Наприкінці зустрічі проф. Рудницький поґратулював мін. Кафікові за його виступи на III Конґресі СКВУ в Ню Йорку.

До авторів статтей і дописів

Звертаємось до шановних авторів статтей і дописів, щоб їхні матеріяли, по можливості, були написані на машинці і щоб поміж рядками цього машинопису, евентуально рукопису, був подвійний відступ. Редакція приймає тільки оригінальні матеріяли.

Дописи про відзначування національних річниць, пов'язаних із специфічною латою, таких як: 22-го січня, Листопадові дні, Крутянські імпрези, березневі Шевченківські свята, різдвяні чи великодні та інші імпрези — присилати не пізніше, як 10 днів після влаштування даних імпрез.

Редакційна Колеґія „Свободи"

ПЕРЕГОВОРИ В СПРАВІ САЛТ II ВСТУПИЛИ В КІНЦЕВУ СТАДІЮ

Вашінґтон. — У понеділок, 11-го грудня ц. р., Державний Департамент ЗСА подав до відома, що 20-го грудня ц. р. в Женеві, Швайцарія, відбудеться чергова зустріч між державним секретарем Сайрусом Венсом і міністром закордонних справ СССР Андреєм Ґромиком в справі договору щодо обмеження стратегічної атомової зброї (САЛТ II), вказуючи на можливість що переговори вступили в кінцеву стадію. Якщо Венс й Ґромико зуміють вигладити ще деякі деталі договору, то вже в наступному місяці у Вашінґтоні може відбутися формальна зустріч Леоніда Брежнєва з президентом Джіммі Картером, під час якої був би підписаний договір САЛТ II. Речники Білого Дому сподіваються такого обороту справи, щоб ще в перших місяцях наступного року можна було передати договір Сенатові ЗСА для ратифікації. Вони свідомі, що в Сенаті є сильна опозиція до цього договору.

Як відомо, переговори в справі САЛТ II ведуться вже від довшого часу, натрапляючи на трудноші й проволоки в наслідок загального погіршення відносин поміж ЗСА й СССР. Тому й остання зустріч Венса з Ґромиком, яка відбулася ще минулого жовтня, не мала успіху. Щойно дві зустрічі Венса із совєтським амбасадором Анатолієм Добриніним минулого тижня причинились до усунення застою у переговорах.

Це правдоподібно спонукало редакторів журналу „Тайм" подати до відома, що представники ЗСА й СССР дійшли до „тимчасового домовлення" в справі САЛТ II. Речники Державного департаменту, як і президент Картер під час пресової конференції у вівторок, 12-го грудня, не заперечили, але й не підтвердили повідомлення журналу „Тайм".

Ще минулого тижня президент Картер, виступаючи на конференції Демократичної партії у Мемфісі, Теннесі, висловив сподівання, що ЗСА й СССР дійдуть до порозуміння в справі САЛТ II і що це буде договір, який „скріпить безпеку ЗСА, ґарантуватиме точну перевірку і значно зменшить загрозу нуклеарної війни". Він рівнож згадав, що існують ще тільки „дуже малі" різниці в поглядах щодо САЛТ II.

Відомо, що серед цих різниць, які залишилися після останніх нарад Венса з Ґромиком, були такі справи, як кількість нуклеарних головок у новому типі американської міжконтинентальної ракети; питання чи ЗСА мають право вживати звичайно озброєні крилаті ракети і обмеження щодо совєтського бомбовика типу „Бекфаєр".

Плякат в Пекіні закликає президента Картера обороняти права людини

Пекін. — Вдруге на протязі чотирьох днів тут на стіні одної з будівель при головному бульварі Чанґ Ан появився плякат із закликом до президента Джіммі Картера виступити в обороні прав людини в комуністичному Китаї.

Президент Джіммі Картер

Перший плякат, за підписом „Група прав людини", появився в четвер, 7-го грудня, але до п'ятниці ранку його вже хтось здер. Другий плякат, а радше копія першого з додатком про те, що акт його знищення був незаконний, появився в неділю, 10-го грудня, тобто в день призначений Об'єднаними Націями для відмічення 30-річчя підписання Універсальної Декляраціі Прав Людини.

Одначе й цей плякат один з численних прохожих негайно стягнув зі стіни, заявляючи, що його автор — це совєтський агент-провокатор. З товпи читачів впало кілька вигуків обурення проти знищення плякату, згідно з твердженнями очевидців, які рівнож заявили, що на місці випадку негайно появилася поліція, але до жадних сутичок не дійшло.

Дипломатичні кола висунули здогад, що перший плякат міг знищити читач, який був обурений ідеєю втягнення чужої держави у внутрішні справи Китаю.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

РІЗДВЯНА ВИСТАВКА СЛАВИ ҐЕРУЛЯК

Ню Йорк, Н. Й. — У неділю, 17-го грудня ц. р., о годині 1-ій по полудні тут у Ґалерії Об'єднання Мистців Українців в Америці (ОМУА) при 136 2-га евеню відбудеться відкриття різдвяної виставки Слави Ґеруляк. Виставка буде відкрита в будні від 6-8 вечора; в суботу і неділю від 1-8 і триватиме до 24-го грудня.

ЗАСІДАННЯ ВИННИЧЕНКІВСЬКОЇ КОМІСІЇ УВАН

Ню Йорк. — У неділю, 17-го грудня ц. р., о год. 2-ій по полудні тут в Будинку УВАН при 206 Захід 100-та вулиця, відбудеться засідання Винниченківської Комісії УВАН. Доповідь на засіданні виголосить проф. Григорій Костюк на тему: „Труднощі і досягнення в опрацюванні архівної спадщини В. Винниченка (спроба підсумку й перспективи)".

ВИСТАВКА ФІЛАТЕЛІСТИЧНОЇ ЗБІРКИ А. СОЛЬЧАНИКА

Філядельфія, Па. — Товариство Українських Інженерів Америки — Відділ у Філядельфії влаштовує тут у семінарійній залі (ґалерії) Менор Джуніор коледжу у Дженкінтовні, Па. (Факс Чейс ровд), виставку філателістичної збірки інж. Андрія Даріяна Сольчаника — „Математично-природничі науки і технологія з українськими пов'язаннями". Відкриття виставки з відповідною доповіддю відбудеться в рамках ширших сходин Відділу в суботу, 16-го грудня ц. р., о год. 4-ій по полудні. Виставка буде продовжена в неділю, 17-го грудня від год. 12 до 6-ої вечора. Буфет в заряді секції дружин інженерів.

КАСТРО ПІДТВЕРДЖУЄ ПЛЯН ЩОДО ЗВІЛЬНЕННЯ ПОЛІТИЧНИХ В'ЯЗНІВ

Гавана, Куба. — Лідер комуністичної Куби Фідель Кастро своїм останнім рішенням дав до зрозуміння, що Куба, мабуть, змінюватиме свою внутрішню політику і піде шляхом частинної лібералізації кубинського суспільного життя. Кастро вже вдруге зустрінувся з представниками екзильних кубинців і в розмові з ними підтвердив раніший плян щодо звільнення політичних в'язнів, які тепер ще перебувають в ув'язненні, як теж колишніх в'язнів і їхніх родин і відносно надання їм дозволу на виїзд до З'єднаних Стейтів Америки чи іншої країни, яка погодилася б їх прийняти. Більше того, Кастро погодився започаткувати програму об'єднання родин, що дасть змогу численним кубинцям, які тепер живуть поза Кубою, одержати нормальну візу для відвідин своїх рідних, чи навпаки.

Після довгих років ізоляції, яка наступила після захоплення на Кубі влади комуністами в 1959 році, Кастро, мабуть, уважає, що загострений революційний період вже минув, що революційні сили сконсолідовані і тепер він може дещо „попустити віжки" і, нав'язуючи зв'язки з впливовими кубинськими лідерами в ЗСА, підбудувати тим самим захитаний престиж Куби.

Ініціятива Кастра дещо заскочила уряд президента Джіммі Картера. Тепер у Вашінґтоні розглядають можливість евентуальних безпосередніх переговорів між ЗСА і Кубою. Кастро на пресовій конференції, однак, нарікав на дуже слабу реакцію Вашінґтону і на те, що уряд ЗСА ще й досі належно не відгукнувся. Він вважає, що теперішні відносини між Кубою і ЗСА є досить напружені, може навіть у зв'язку з голосною справою достави на Кубу новочасних совєтських військових літаків типу МІҐ-23, які, згідно з оцінкою американських спеціялістів, спроможні виконати атомовий напад на ЗСА. Кастро, очевидно, заперечив ці „поголоски" про присутність на Кубі атомової зброї і заявив, що літаки мають тактично-оборонне завдання, а питання атомової зброї видвигнено у Вашінґтоні тому, щоб, мовляв, зробити переговори ще більш скомплікованими.

Кастро також гостріше як колись критикував нерішучість Вашінґтону відносно прийняття політичних в'язнів. ЗСА вже раніше погоджувались прийняти 3000 політичних в'язнів і 600 інших засуджених осіб, переважно за порушення еміґраційних законів, — заявив Кастро кореспондентам, — але еміґраційні справи полагоджуються дуже повільно. Загальне число тих, які можуть виїхати з Куби, якщо тільки знайдуть спонзорів в інших країнах, зросло тепер до 50 000 осіб, кажуть екзильні кубинці, які розмовляли з катром і підписали з ним своєрідну умову.

Більшість з тих, які одержать дозвіл на виїзд з Куби, виявили бажання поселитись в ЗСА, помимо того, що Венесуеля також дала згоду на прийняття деякого числа кубинських еміґрантів. Політичні в'язні можуть залишати острів разом зі своїми родинами. Кубинський уряд приготовлятиме кожного місяця листи тих осіб, які можуть виїжджати, а опісля урядовці ЗСА чи інших зацікавлених країн можуть їх перевіряти.

В одній з розмов Кастро категорично відкинув підозріння Департаменту справедливости і судівництва ЗСА, що з масою еміґрантів комуністичний уряд Куби висилатиме також шпиґунів. Кастро відмітив, що якщо він захотів би висилати аґентів до ЗСА, то найкращим способом було б перекидати їх через мехіканський кордон.

Одним з екзильних представників, який зустрічався з Кастром, був бизнесмен-банкір з Маямі, Бернардо Бенес, який, між іншим, заявив, що він вірить, Кастрові і що Куба тим разом додержить свою обіцянку.

Існує можливість замирення Пекіну з Тайваном

Вашінґтон. — Високопоставлений речник уряду Китайської Народної Республіки у розмові з двома американськими конґресменами натякав на можливе замирення Пекіну з Тайваном. В останніх місяцях заступник прем'єр-міністра Тенґ Гсіао-пінґ, як теж Лі Гсієн-нієн кількакратно повторяли у розмовах з закордонними відвідувачами, що комуністи співпрацювали з націоналістами у 30-их роках проти японської інвазії і в часі Другої світової війни. Тому не буде нічого дивного, якщо вони й тепер знайдуть спільну мову.

Обидва політичні діячі, а також інші високопоставлені урядовці в Пекіні також відмітили, що КНР не бажає стосувати військової сили для розв'язки питання Тайвану, яке є одно з головних питань, що стоять на перешкоді встановлення повних дипломатичних зв'язків комуністичного Китаю із З'єднаними Стейтами Америки. Китай, однак, не може відкрито про ці справи говорити, бо це підривало б престиж теперішнього уряду.

Останні звідомлення про ці справи і про реорганізацію китайської господарки наспіли від сенатора Діка Стовна, демократа з Фльориди, і конґресмена Білла Александра, демократа з Аркансо, які недавно повернулися з поїздки до Китаю. Стовн заявив кореспондентам, що Лі підкреслював кілька разів попередню співпрацю комуністів з китайськими націоналістами і не виключав такої співпраці в майбутньому. Александр на окремій пресовій конференції кілька разів повертався до заяв китайських лідерів про невживання сили для розв'язки справи Тайвану. „Ми не будемо вживати військової сили проти Тайвану і може з цієї лекції дещо навчаться обидві сторони", — заявив у розмові з американцями Лі Гсієн-нієн. Обидва законодавці ЗСА дораджували урядові президента Картера додержуватися зобов'язань супроти Тайвану, а за той час може обидва Китаї самі розв'яжуть цю проблему. Як відомо, ЗСА і КНР ще й досі не підписали угоди про нав'язання повних дипломатичних зв'язків, тому, що Пекін домагається від ЗСА повного зірвання договорів з Тайваном.

Співачка Роксоляна Росляк виступає на радіопрограмі

Ню Йорк. — Роксоляна Росляк, визначна українська оперна співачка з Канади, в четвер, 14-го грудня, о год. 11-ій рано виступить на нюйоркській радіопрограмі „Роберт Шерман Шов" на станції WQXR 96.3 -FM і 1560-AM.

Її самостійний концерт, під патронатом консуляту Канади в Ню Йорку, відбудеться у вівторок, 19-го грудня о год. 8-ій вечора в Аліс Таллі Голл, Лінкольн Сентер, при Бродвею і 64-ій вулиці.

ГЕЛЬСІНКСЬКА КОМІСІЯ ЗСА ОДЕРЖАЛА ЗВІТ ПРЕЗИДЕНТА КАРТЕРА

Вашінґтон. — Президент Джіммі Картер, у своєму піврічному звіті спеціяльній Комісії ЗСА у справах безпеки і співробітництва в Европі, ствердив деякий поступ у примінені Заключного акту Гельсінкських Угод, але й відмітив цілий ряд „неґативних проявів", вказуючи специфічно на арешти членів Гельсінкських груп в СССР.

Повідомляючи про одержання письменного звіту президента Картера, голова Комісії, конґресмен Данте Фасселл заявив, що президент ЗСА затурбований „арештами совєтських громадян, які стреміли до поширення Гельсінкських Угод", називаючи серед них Анатолія Щаранського, Александра Ґінзбурґа та інших.

Відкликаючись на слова президента Картера, конґресмен Фасселл сказав, що президент уважає, що конференція в Беоґраді, Югославія, була „важливим етапом", який повинен керувати дальшою діяльністю держав, що підписали Гельсінкські Угоди.

„Успіх Конференції в справах безпеки і співробітництва в Европі залежатиме від заходів всіх урядів щодо перевірки їхньої праці і постійного стремління до здійснення всіх цілей Заключного акту", — заявив президент Картер згідно з твердженням конґресмена Фасселла.

Як відомо, очолювана Фасселлом Комісія була встановлена законом в 1976 році, а в її склад входить ще п'ять членів Палати Репрезентантів, шість членів Сенату і три представники уряду ЗСА. Президент ЗСА є зобов'язаний законом звітувати Комісії що шість місяців.

Друга з черги конференція в справі перевірки примінення Гельсінкських Угод має відбутися в Мадриді, Еспанія, в 1980 році.

АМЕРИКАНСЬКИЙ ЖУРНАЛ ПИШЕ ПРО ПЕРЕСЛІДУВАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ В УССР

Вашінґтон. — „Українським психологам не дозволяють користуватися своєю мовою", — це заголовок замітки в журналі „Американський психолог", органу Американської Психологічної Асоціяції, що її написав проф. Ліо М. Халупа з Каліфорнійського університету в Дейвісі.

Ця замітка була відгуком на статтю д-ра Івана Головінського з Ратґерського університету в Ню Брансвіку, Н. Дж. п. н. „Сучасна психологія в Українській Совєтській Соціялістичній Республіці" („Американський психолог", 1978 ч. 33).

На думку автора замітки, стаття проф. Головінського, яка обґрунтовує документацію „інтенсивною русифікацією" українських психологів, заслуговує на особливу увагу якраз тепер, коли „наголошуються ‚права людини' в нашій закордонній політиці".

Проф. Халупа був учасником програми обміну ЗСА — СССР в 1974 році. Він працював у наукових інституціях Києва, столиці України. „Я був досить здивований", — пише проф. Халупа, — „коли довідався, що російською мовою, за невеликими винятками, розмовляли в дослідних інститутах, де я викладав, і також у бюрах Української Академії Наук". Коли він запитувався, чому це так, то ніхто не дав відповіді. Одначе, коли він проґулювався з одним українським науковцем у парку, то останній пояснив проф. Халупі, що ті, хто настоює на вживанні української мови жертвують „будь-яким авансуванням в їхній науковій кар'єрі".

„Таких осіб уважають за українських націоналістів", — заявляє проф. Халупа, „тому не дивно, що їх ‚переводять' до невідомих дослідних інститутів у центральній Росії". „Це, справді, є висока ціна заплати за вживання рідної мови Української Совєтської Соціялістичної Республіки" — кінчає свою замітку американський вчений.

Речник СССР в ОН критикує Міжнародну Амнестію

Ню Йорк. — Олег Трояновський, член совєтської делеґації до Об'єднаних Націй, виступаючи з промовою у понеділок, 11-го грудня, під час спеціяльної сесії Ґенеральної Асамблеі присвяченої відміченню 30-річчя Універсальної Деклярації Прав Людини, гостро скритикував Міжнародну Амнестію, називаючи її „односторонньою".

Як відомо, Міжнародна Амнестія — це організація, яка займається слідкуванням за порушеннями прав людини в цілому світі. Минулого року цю організацію було відзначено Нобелівською премією миру, а цього року вона була одною з чотирьох міжнародних організацій, що їх вшанували Об'єднані Націі.

Висловлюючи незадоволення з цього факту, Трояновський заявив, що Міжнародна Амнестія є виключно під впливами Заходу і що вона зосереджує майже всю увагу на вишукування випадків порушень прав людини в Совєтському Союзі. На твердження, що Міжнародна Амнестія щорічно звітує про порушення прав людини в 116-ох країнах світу, Трояновський відповів, що це будім-то намагання дати образ „балянсу".

Речники Міжнародної Амнестії не виявили особливого затурбування обвинуваченнями Трояновського. Речник цієї організації Леррі Кокс заявив: „Кожна країна, яку ми критикуємо уважає, що ми її вирізнюємо — це цілковитий нонсенс!".

Помер св. п. проф. В. Василенко

Лондон, Англія. — У понеділок, 11-го грудня ц. р. наспіла вістка, що в неділю, 10-го грудня у полудневих годинах помер тут у шпиталі сл. п. професор Володимир Василенко, визначний український громадський і політичний діяч, провідний член ОУН і довголітній голова Союзу Українців у Великій Британії.

Він народився на центральних землях України, де під час Другої світової війни став членом українського націоналістичного підпілля. Від того часу сл. п. В. Василенко повністю працював для української визвольної справи.

Смерть Покійного наступила після затяжної хвороби.

Похорон відбудеться в Лондоні у п'ятницю, 15-го грудня. Докладніші життєписні дані про сл. п. В. Василенка будуть подані пізніше.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ У СКЛАДІ (поазбучно):
Любов Коленська, Володимир Левенець, Зенон Снилик, Василь Тершаковець (тепер виконуючий обов'язки голови Колегії) і Євген В. Федоренко.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Пляни Москви

Останні совєтські політичні потягнення в Етіопії, В'єтнамі, Кубі, Афганістані і в багатьох інших країнах, зокрема країнах на азійському і африканському континентах, знову поставили на повну ширину питання, яким тепер інтенсивно займається уряд президента Картера: які справжні наміри комуно-московських імперіялістів? Чи Москва дійсно намагається коштом західніх країн і Китайської Народньої Республіки здобути стратегічну перевагу в світі, чи її потягнення є тільки звичайним пропагандивним маневром, до речі, практикованим часто в минулому?

Як завжди є в демократичному суспільстві, а зокрема в американській вільній системі, думки поділені. Перше підсумування нової московської стратегії дав Маршал Д. Шульман, високопоставлений політичний дорадник у Державному департаменті ЗСА і знавець підсовєтської проблематики, який не тільки є авторитетом в американських політичних колах, але рівнож має повну піддержку теперішнього державного секретаря Сайруса Венса, який бачить сьогоднішній Совєтський Союз як великого „незграбного ведмедя", який не може собі дати ради з багатьма внутрішніми і зовнішніми проблемами, залежними й тісно пов'язаними з питанням співпраці із ЗСА та іншими західніми країнами.

Ціле щастя, що не всі у Вашінгтоні думають однаково. Багато дорадників президента Картера, між ними д-р Збігнєв Бжезінські, голова Крайової Ради Безпеки, і Джеймс Шлесінджер, секретар Департаменту енергетики, який колись був секретарем оборони, дивляться на Совєтський Союз і на його агресивну політику іншими очима. На їхню думку, совєтські верховоди бажають максимально використати китайський, дещо змінений напрямок у політиці, випробовують слабі місця у політиці Заходу, як теж приспішеним ходом здобувають ті стратегічні місця, які вони без риску війни можуть сьогодні здобути.

В останніх кількох місяцях Совєтський Союз підписав договори про „дружню" співпрацю і військову кооперацію з В'єтнамом, Етіопією, Афганістаном, а раніше також з іншими азійськими й африканськими державами, обіцяючи їм значну економічну, військову й іншу допомогу, узалежнюючи їх тим самим цілковито від Москви і її стратегічних плянів.

На думку Шлесінджера, Бжезінського та багатьох інших політиків, які мають подібну до них думку, СССР зумисне все глибше й глибше втягає В'єтнам у війну з Камбоджею, щоб не тільки скомпромітувати до певної міри комуністичний Китай, але також відвернути його увагу від інших проблем і акцій.

Просуванням своїх впливів в Африці, зокрема в Етіопії, у Південному Ємені й інших країнах, Москва не тільки закріплюється в Перській Затоці, але здобуває дуже важливі стратегічні пункти, про які ще мріяли колись російські царі. Іншою, або краще сказати, дещо відмінною справою, є зброєння Куби, про що вже була мова на сторінках нашої преси.

Очевидно, поділ думок в Державному департаменті зручно використовують кремлівські диктатори, спираючись на ще існуючу, хоч і трухляву, політику детанту і нібито на „бажання" Москви тісно співпрацювати із ЗСА. Доказом такої дволичности можна б уважати виступ Л. І. Брежнєва в часі його зустрічі з американською урядовою делегацією і бізнесменами, ціллю якої було знайти шляхи для поширення торгівлі між ЗСА і СССР. Немає сумніву, що Шульман помиляється в оцінці теперішньої ситуації в СССР і його керівників, коли думає, що 70-річні старички, борсаючись у власних противоріччях, не здібні на великі акції і на проведення цілковитої ізоляції КНР. Підступні шляхи комуно-московських імперіялістів мусять бути міряні їхнім власним мірилом, бо Москва ще й досі не викреслила марксистсько-ленінської ідеї опанування цілого світу і накинення йому своєї рабовласницької системи.

МІЖ КАПІТОЛЕМ І БІЛИМ ДОМОМ

РЕЛІГІЙНИЙ ГОЛОКОСТ

I

(юст). — Вашінгтон, чи радше Дистрикт Колюмбії, має тепер біля вісімдесят відсотків чорного населення. Але його східня дільниця, т. зв. Північний Схід і Південний Схід, майже повністю поселений чорними; це там також ті частини міста, які клясифікуються як „сламси". Коли переїздити вулицями цих дільниць — бо мало хто з нетубільців, особливо білих відважується ходити туди пішки — можна б думати, що ці чорні й назагал бідні громадяни столиці особливо боголюбиві, практикуючо-релігійні люди. Там щокілька бльоків або й вулиць ви бачите якусь церкву, чи іншу релігійну будівлю: невелику муровану святиню з вежею і високими готицькими вікнами, а малі доми, звичайно в ряді мешканевих будинків, часом, очевидно, перебудовані зі склепів крамниць, а то й гаражів, примітивно побілені, або розмальовані з прерізними, іноколи досить містерійними назвами, але завжди з ім'ям пастора, „реверенда" такого або іншого. Вечорами в окреслені дні чути звідтіля звуки голосної модерної музики, співів „спіритуальних" і тупіт танцюючих ніг, як у славних дискотеках. У святкові дні на вулицях біля тих „церков" збираються групи місцевих мешканців у по-своєму елегантних одягах, зимою у модних плащах із фальшивими, але широкими хутряними комірами і відбуваються свої товариські зустрічі з сусідами найближчих вулиць чи вуличних бльоків. Усе це — нічого особливого, можна сказати щоденний образок життя населення американських міст, чорного, білого чи бронзового. Але особливе і, правдоподібно, типове американське те, що оці маленькі доми релігійних практик розкидані тисячами і тисячами по всій американській країні, що вони не належать до традиційних великих релігій, а є осідками свого рода приватних сект, культів чи, якщо їх так можна назвати, вірованнь. Є між ними малочисельні, засновані самовизнаним „реверендом", який нібито відчув Боже посланництво і знайшов свою оригінальну „правдиву" науку, яка має вести до спасіння. Але є між ними і такі, що завдяки магічній індивідуальности їхнього основника, звичайно практичного експерта масової чи групової психології і техніки контролі умів, притягають великі тисячі вірних фанатиків. Досі були відомі такі культи, як голосна „Уніфікальна Церква" корейця Муна, Синанон, Гер Крішна, „Діти Бога"... А тепер, після несамовитої масакри в оселі Джіма Джовнса в Джовнставні, Гаяна, прославилася на увесь світ секта „Народна Святиня", де нібито добровільно понад дев'ятсот вірних відібрали собі життя. Самогубство, по своїй формальній дефініції, каже прийняти діяння з власної волі. Але воно може бути в дійсності душогубством, коли вчинене під фізичним примусом з дулом рушниці при чолі, або під психічним примусом, під впливом такого чи іншого роду гіпнози. Світ сильно підозріває, що таким і була масакра в Джовнставні. Світ жахнувся і почулися звідусіль питання: „що діється в Америці? Чому це сталося?" Часописи всіх країн усіх континентів ставлять ці питання; деякі мають відповідь: Америка хвора!

Пише лондонський „Економіст", може найбільш образово: „Чи живе ще сатана?" Для автора очевидно, що шукання Бога в секулярному світі може легко завести людей в руки сатани. Або, як можна сподіватися, „Правда" має „авторитетне" пояснення: „релігійні дисиденти в Америці не можуть знайти для себе місця в своїй країні... Джовнс використав масове розчарування американців їхнім політичним проводом і цілим американським стилем життя". Це неначе відзвук пертракпацій які він Джовнс з совєтами, бажаючи перенести свою „Народну Святиню" на терен Совєтського Союзу", мовляв там напевно дисиденти знайшли б собі безпечне місце; там Джовнсові американці не були б розчаровані ні політичним проводом, ні стилем життя: адже там ніхто не розчарований...

Від Америки відповів сам Президент: Америка не хвора, те, що сталося в Джовнставні — трагічне, але зовсім не типово американське...

Але ця відповідь не заспокоює. Питання повторяються в пресі, в телебаченні, серед учених соціологів та психологів і серед звичайних людей. Адже різних культів, що діють під назвою релігійних тут в нашій країні, є сотки, якщо не тисячі: чи треба боятися, що і вони, або деякі з них є потенційні фанатичні вбивники, навіть може атентатчики на президента? Адже дві членки культу Менсона в Каліфорнії з-перед майже десяти років (того, що замордував фільмову зірку і її сімох товаришів) намагалися

Роман С. Голіят

ЧОМУ ЛІНІЯ КЕРЗОНА?

Справа західнього кордону України з Польщею має свою стару історію. Цей кордон не визначували оба сусідські народи — український і польський, але часто без апробати обох — інші. В 1919 році на Мировій Конференції в Парижі міністер закордонних справ Великобританії лорд Джордж Керзон накреслив кордон між новоствореною польською державою і Україною. Зробив він це на підставі перевірки англійцями етнічного показчика тієї частини територій, яка носить назву Галичина й була замешкувана у великій більшості українцями. Лорд Керзон запропонував т. зв. Лінію Керзона, яка посьогодні для декого уважається кордоном між Україною і Польщею.

На конференції в Теґрані (1943 р.) й Ялті (1945 р.) справу західніх кордонів України, або скільки кордонів Польщі обороняли Рузвельт і Черчілл. Сталін на домагання обох покликувався на розмежування Лінією Керзона з 1919 року на що обидва партнери погодилися.

Колишній прем'єр екзильного польського уряду Станіслав Міколайчик у своїй книжці п. з. „Де Рейп оф Поленд" згадує, що 22-го лютого 1944 року Черчілл, промовляючи в Палаті Громад у справі польського питання виразно зазначив, що англійці ніколи не гарантували кордонів Польщі, та що вони ніколи не визнавали окупацію поляками Вільна в 1920 році. Британський підхід в 1919 році стояв на становищі т. зв. „Лінії Керзона", яка намагалася вирішити бодай частинно цю справу (стор. 54).

У книжці „Хрущев Ремемберс — Де Лест Тестамент" Хрущов присвятив доволі багато місця справі західнього кордону України. Він, між іншим, згадує, що то Сталін виніс децизію, щоб східній кордон Польщі проходив вздовж т. зв. Лінії Керзона, а це викликало проблему, бо Сталін не брав до уваги національних інтересів обох народів так українського, як і білоруського. Українці були особливо невдоволені. Хрущов пише, що залежне кілька років раніше в 1939 році східні й західні терени України злучилися на підставі пакту Рібентропа-Молотова. Він твердить, що вперше в історії України нарід знайшовся разом „в одній державі, совєтській державі". Тріюмфальні святкування відбувалися в Києві й Москві. „Наша батьківщина досягнула максимальні територіяльні здобутки" і одночасно задоволена стремління українського народу — твердив Хрущев... А тепер після війни Сталін постановив відступити Польщі частину Західньої України" (стор. 158-9).

Візьміть для прикладу місто Холм, — вказує Хрущов. Воно було обласним центром в царській Росії перед Першою світовою війною. На підставі пакту Рібентропа-Молотова з 1939 року воно стало частиною України. Зараз, з іншими областями, Холм став знову частиною Польщі. Населення тих теренів було переважаючою більшістю українське й негайно сотні тисяч українців попали під польську юридикцію. Сталін зробив це рішення типово нетактовно й скрито по-своєму звичаю. Він нікого не радився, ані нікого не остерігав. Такою він був людиною.

Хрущов довідався про рішення Сталіна щойно тоді, як Сталін повідомив про це тимчасовий польський комуністичний уряд у Люблині. Члени української інтелігенції, які піддержували лінію партії, були сердиті й невдоволені з цілої державної афери.

Сталін часто приймав у себе Берута, голову польського уряду. Одного разу він запросив Хрущова до себе на розмову з Берутом, який намагався переконати Сталіна, щоб повернути Польщі Львів. Берут продовжував переконувати обох, що польський нарід, а особливо інтелігенція, будуть вдячні, коли Львів повернуть знову до польської держави. Сталін сказав Берутові, щоб він у тій справі запитав Хрущова, що він про це думає. „Очевидно, я хотів, щоб Львів залишився в Совєтському Союзі; я собі навіть не уявляв, щоб українська держава віддала його знову Польщі. Поляки не мали ані етнологічного, ані історичного підложжя вимог до того міста. Але чому ж я мав бути тим, який мав сказати це Берутові? Сталін примусив мене захищати інтереси Совєтського Союзу виразно тому, що він особисто не хотів цього робити. Після того, він мені сказав: „Ти був абсолютно правильний у полагоджуванні домагань Берута. Полякам вискочив з рук їхній апетит, продовжував Сталін" (стор. 163).

Одначе Сталін зробив поступки полякам, одночасно створив великі обтя-

(Продовження буде)

вбити президента і тепер є підозріння, що й Джовнс лишив своїм наслідникам подібний наказ і список політичних провідників, ним засуджених на смерть. Адже секта „Чорних мусульманів" сіяла терор в Каліфорнії і мала на сумлінні ряд убивств під знаком „Зебри"; а кілька років тому голосна „Симбіоніз Ліберейшен Армі" вбила шкільного „суперінтенданта", а потім „кіднепнула" Патті Горст, дочку видавця міліонера, психологічно сполокала її мозок і втягнула в кримінальну роботу.

Софія Наумович

ЧИ НОВА СОЛОМІЯ?

Здається, що від часів нашої славної Соломії Крушельницької, яка не тільки врятувала оперу Пучіні „Мадам Батерфляй" від фіяска, але й закріпила її у репертуарі світових опер, — не було українських співачок на європейських сценах. Чи гідною наступницею великої Соломії стане на французькій сцені Уляна Чайківська? Можемо сміливо цього надіятися, коли усвідомимо собі яких успіхів вона досягнула своєю наполегливою працею над голосом, своїм бажанням вибитися з-поміж співацької маси, та, ніде правди діти, своїм особистим чаром, що іноді має більше значення як усе інше.

Розгляньмо її кар'єру від початку. Молоденько, 16-річною дівчинкою вона почала науку співу ні в кого іншого, а в великого майстра постави голосу і сценічної поведінки — Мирослава Скали-Старицького, який заклав був у Парижі власну школу. Несподівана смерть нашого великого співака перервала цю важливу працю над молоддю, із двох десятків якої могло вийти бодай декілька добрих співаків. Проте, ні у кого з учнів не було того завзяття у напрямі здобуття успіху, що в Уляни. Вона не покидає співу ні на хвилину, чи то накручуючи платівку українських пісень із відомим у музичних колах Франції композитором Мар'яном Кузаном, чи виступаючи з кількома пісеньками легкого жанру у французькому кабареті.

Саме там в кабареті вона знайомиться з музикантом, що доробляє собі трохи грошей вечірньою грою після постійного заняття у театрі оперети „Шатлє". Він по-товариськи радить Уляні взяти участь у конкурсі для набрання нових співаків до оперети. Уляна стає до конкурсу і дістає найвищу оцінку. З цим слідує ангажман покищо на „дубляж", тобто заступство однієї з головних роль в опереті Франсіса Льопеса „Волга". Її праця чергується — співом у хорі й виступами в ролі пишно вдягненої цариці. Після року Уляна переходить цілковито на титульну ролю, із-за зміни обсади, — вона одна з усіх чотирьох головних роль, та залишається до кінця безперервних вистав.

Театр „Шатлє" підготовляє оперети, зразу ж ангажуючи Уляну як меццо-сопрано, знову до титульної ролі. А міжтим, іде в цьому театрі розрахована на шість місяців оперета „Роз де Ноель" („Різдвяні рожі") Франца Леґара, де Уляна дістала ролю „Шинкарки", в якій проявляє свою драматичну вмілість, необхідну для цього комічного персонажу. Дирекція театру з неї задоволена, бо підвищила їй платню.

Уміжчасі продуцент Кльоде Дюфрен запросив Уляну до накручування арій для телевізії. (Вони йтимуть у „Франс 3" останньої п'ятниці грудня і першої п'ятниці січня 1979 р. год. 20.30) Уляна співатиме арію з оперети „Фіфі" та арію і дует зі сином Фернанделя, з „Фіфі" та „Танго" як теж арію з „Вероніки" Месажера („Як добре бути квітяркою") і дует гусака й овечки з оперети „Маскот" („Хвилююся, коли тебе бачу"). На наступний рік композитор Франціз Льопез підписав контракт із телевізійною станцією ТФ 1 (т. зв. перша „шена") на арії з його власних оперет, які, між іншим, співатиме знову Уляна.

Проте Улянині амбіції сягають далі. Вона весь час вишколює свій голос, а оце недавно зголосилася до відомої професорки французької консерваторії п-і Жаклін Набер, щоб вона перевірила її голос та дала йому оцінку. І ось ця пані, що водночас голову не всіх співацьких конкурсах, зразу виставила її до участи у світовому конкурсі оперового співу в Атенах „ім. Марії Калас", що відбудеться навесні 1979 р. З усіх 500 зголошених до французької „екіпи" вибрано тільки 12 співаків, між ними і нашу землячку Уляну Чайківську.

Не чекаючи того важливого міжнародного конкурсу в Атенах, Уляна тим часом у Парижі підготовляє свою „лісанс" (диплом) оперового співу в „Еколь нормаль де мюзік" (найвища музична школа), що докине до її Божого дару, ще й знання, необхідне для великої кар'єри.

Чи справдиться задушевне бажання Уляни: — виступати в операх, — покаже майбутнє. Тоді вона і справді, стала б другою українкою на сценах європейських оперових театрів, засвідчуючи цим славу співацького мистецтва талановитого українського народу.

(Закінчення на стор. 8)

Борис Потапенко

НАША ДОПОМОГА ВИЗВОЛЬНІЙ БОРОТЬБІ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

[Доповідь на пленарній сесії III Конгресу СКВУ]

(3)

Ситуація, яка склалася в Україні, зобов'язує всіх українських патріотів як на батьківщині, так і поза її межами, взяти на себе відповідальність за долю нації. А тому, що кривавий терор можуть перекинути на інші народи, ми несемо відповідальність і перед усім людством". І далі пишуть — „Найвищими принципами суспільного і національного співжиття для нас є загальна декларація прав людини ООН, пакти і документи ООН про суверенність і незалежність націй і народів.

Ми відмежовуємося від політики і практики КПРС у національному питанні, від трактування поняття демократії, від т. зв. теорії розвитку національних літератур, мистецтва, науки, освіти. Нам близькі і зрозумілі прагнення всіх народів до незалежности та сприяння демократичних країн і ООН таким прагненням".

Далі вони пишуть: „Ми вдячні всім народам, урядам партіям і поодиноким суспільним діячам у всьому світі за підтримку боротьби за незалежність народів, зокрема українського. Ми віримо, що зусиллями українського народу, при моральній підтримці інших народів СРСР, у тому числі й російського, народів демократичних країн і ООН, Україна незабаром здобуде незалежність і займе належне їй місце в колі великих демократичних країн світу".

Отже, ідеологічна боротьба з Москвою полягає на протиставленні ідеї визвольного націоналізму, за суверенність народів проти большевицького народовбивства і злиття у монолітне большевицько-російське творево.

Слова Олекси Тихого і о. Романюка є віддзеркалені у багатьох творах українських патріотів письменників, поетів, науковців. В них виявляється не лише рішучий спротив русифікації і колоніялізмові, але й закликається до боротьби за державне визволення. Змістом своїх творів, заяв, листів вони демаскують колоніяльну політику СССР і показують безправне, невільне становище України, протестують проти сваволі КГБ, проти закритих судів і нелюдських умов у концтаборах. Ця література, спрямована проти чужонаціональної окупації та російського шовінізму, змагає до скріплення українських національних сил і поглиблює визвольні процеси. Головною рисою, що відрізняє цю ідейну боротьбу в Україні від опозиційних течій в Росії, є її спрямування проти імперіялізму, за суверенну українську державу, а не лише домагання лібералізації і так званої демократизації режиму.

Вимовним фактом є те, що в тих матеріялах віддзеркалено визвольні процеси в Україні, які розгортаються під кутом наступу на імперіялізм за здійснення українських національно-державницьких, християнських і соціяльних ідей. В них показано динамічну силу українського патріотизму.

„Всі історичні катаклізми, що їх пережив український народ за останні роки, породжені ідеєю державности.

Воля нації прагне до непідлеглости, до суверенітету, до будування свого незалежного життя. А довколишні хижаки роблять все від них залежне, щоб не допустити такої суверенности, а законсервувати обраний для жертви народ у вигляді сировини — харчової, духовної, енергетичної та всякої іншої", — пишуть члени Київського правозахисного руху. І в тому ж меморандумі число 5 далі пишуть: „Ми не наївні простаки. Ми розуміємо, що тут діє той ще самий дух імперіялізму та шовінізму, про який так виразно і гнівно писав наш кобзар:

Це той Первий, що розпинав
Нашу Україну,
А Вторая доконала
Вдову сиротину.

Кати, кати, людоїди!...

Краще не скажеш! І сучасним революціонерам, комуністам, романтикам, будівникам нового світу любови та братерства слід гарненько перечитати манускрипти минулого, щоб не мандрувати в абстракціях надуманих схем, а одягнутися в нерушиму борню заповітів духу народнього".

Отже, важливим фактом є соборницький характер спротиву і боротьби з окупантом. Сьогодні український патріотизм-націоналізм домінує в духовості і в діях українців на всіх землях України.

Колоніялісти і російські шовіністи, прикриваючись ідеями інтернаціоналізму, намагаються стерти з лиця землі українську націю і створити одну совєтську націю на території СССР. Вони стараються переконати світ, що Україна — це історична провінція Росії.

Отже, обов'язком українців у вільному світі — познайомити світ із нашою славною історією, з великими культурними надбаннями нашого народу — масовими демонстраціями, протестними акціями у столицях країн нашого поселення та при ООН у Ню Йорку та в Женеві, висилати наших журналістів і експертів на різні крайові і міжнародні конференції, де справи колоніялізму та людські права обговорюються, своєю наполегливою інформаційною діяльністю на кожному місці, за всяких обставин, побороювати московську брехню.

Роля українців у вільному світі визначається не їх численністю, а їх ідейно-моральною наснагою та активністю. Обов'язком українців у вільному світі — допомагати Україні знищити тюрму народів та побудувати на її місці справедливий національно-політичний і суспільний лад. Батьківщина і еміграція себе доповнюють. Батьківщина повинна бути джерелом моральної сили для українців, розкинених по всьому світі. Геройзм мучеників Сибіру, Воркути, Мордовії — повинен гартувати українців на еміграції.

Одним із завдань української спільноти у вільному світі — зорганізувати на допомогу Україні світовий фронт проти большевицького колоніялізму й імперіялізму. Цей другий фронт має співдіяти з першим фронтом визвольних рухів поневолених народів у середині імперії.

В країнах нашого поселення необхідно виконувати ті національні завдання, яких не може виконувати уярмлений український народ. В першу чергу, знайомити вільний світ із світом українських ідей та притаманностями української духовости: поборюванням тиранії, російського й кожного іншого шовінізму, народовбивства, колективізму і комунізму; знайомити з нашою незламністю у відстоюванні свого ідеалістичного світогляду в обличчі переваги фізичної сили, з альтруїстичною мораллю українського народу, з українським християнством, що кріпшає в умовах переслідування та мучеництва, з культурою індивідуалістичної української людини. Волелюбний український народ творить великі культурні вартості, а тому місія еміграції: показати і передавати ці вартості світові, щоб викликати прихильність чужинців до України. Підносити її престиж і авторитет.

Завданням українців поза межами України також передавати в Україну ці культурні здобутки вільного світу, які потрібні й корисні нашому народові. Це різні досягнення суспільних, господарських і гуманістичних наук, які в умовах колоніяльної неволі не можуть розвиватися.

З уваги на знищення українських історичних церков в Україні й жорстоке переслідування релігії — на українській церковній ієрархії лежить обов'язок скріплення й розбудови наших національних церков, підготови кадрів священства — жертвенного, пройнятого місійним духом боротьби за Христові правди і правди України, щоб запобігти винародовленню української спільноти в розсіянні.

Переважну ролю в протибольшевицькому фронті на допомогу головному фронтові визвольної боротьби в Україні і в середині імперії можуть відіграти своєю наполегливою працею українські вчені, працівники пера, українські митці, величаючи геройку духа та велич нашої нації, а особливо зорганізоване українське жіноцтво, як теж українські батьки й виховники нового покоління.

Всі головні й побічні сектори українського організованого життя у вільному світі — політичний, релігійний, громадський, науково-культурний, виховно-молодіжний, станово-професійний та інші зобов'язані дати свій якнайбільший вклад для справи визволення України і збагачення її культурної національно-духової скарбниці.

Ми на еміграції мусимо діяти з неменшим переконанням і відданістю народові, як наші брати і сестри на рідних землях.

Нескорені борці за Україну є прикладом народові і нам на еміграції.

[КІНЕЦЬ]

ПРОТОКОЛ

29-ої ЗВИЧАЙНОЇ КОНВЕНЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

яка відбулася в місті Піттсбургу, Пеннсильвенія в готелі The Pittsburgh Hilton, Gateway Center

починаючи від 22-го травня до 27-го травня, включно — 1978 р.

(1)

Двадцять Дев'ята Звичайна Конвенція Українського Народного Союзу відбулася у приміщеннях Піттсбург Гілтон готелю, Ґейтвей Центр у Піттсбурґу, Пеннсильвенія — в днях: від понеділка 22-го травня до суботи 27-го травня, включно — 1978 року.

У Двадцять Дев'ятій Звичайній Конвенції УНСоюзу взяли участь:

1. Головний Екзекутивний Комітет в такому складі:
   Йосип Лисогір — головний предсідник
   д-р Іван О. Флис — заступник гол. предсідника
   Марія Душник — заступниця гол. предсідника
   Володимир Сохан — головний секретар
   Уляна М. Дячук — головний касир
   Степан Гавриш — головний організатор
2. Головна Контрольна Комісія в складі:
   мгр Іван Геврик
   мгр Іван Винник
   проф. д-р Богдан Гнатюк
   о. Іван Ващук
   д-р Іван Скальчук
3. Головні радні:
   д-р Богдан Футей, проф. Тарас Шмагала, д-р Мирон Куропась, Анна Гарас, Василь Дідюк, інж. Анатолій Дорошенко, д-р Анна Чопик, інж. Мирослав Кальба, Текля Мороз, Євген Репета, Володимир Запаранюк, Андрій Джула, Іван Одежинський, Євген М. Іванців.
4. Головний редактор щоденника „Свобода" — органу УНС — Антін Драган.
5. Почесні члени Головного Уряду УНСоюзу:
   Роман Слободян
   Марія Чучман
   Володимир Дідик
   Інж. Степан Куропась
   Іван Іванчук
   д-р Ярослав Падох.

Делеґати на XXIX Звичайну Конвенцію УНСоюзу

затверджені Головним Екзекутивним Комітетом УНСоюзу

Відділ	Ім'я і прізвище делеґата
1 — 98	Катерина Нанкінвел
3 — 12	Данило Слободян
4 — 85	д-р Василь Вереш
5	Микола Хоманчук
	ред. Володимир Левенець
	Маріяна Климишин
6	Іван Пециляк
7	Адольф Словік
8	Марія Кульчицька
	Михайло Шашкевич
9 — 31	Володимир Саляк
10 — 248	Константин Хільченковський
13	Павло Шевчук
	Іван Карабін
14	Михайло П. Отрок
	Володимир Роговський
15	Остап Зинюк
16	д-р Василь Лучків
17	пастор Олекса Р. Гарбузюк
19	д-р Роман Олесницький
20	Роман Куропась
	Тамара Куропась
21	Володимир Мельниченко
22	Гелен Б. Олек
	Іван Ґавалюх
25	Квітка М. Стецюк
	Олена Гентіш
	Петро Постолюк
27	д-р Володимир Сенежак
29	Ольга Маліщак
30 — 409	мгр Роман Дяків
32	Михайло Хомин
	Вячеслав Лебідь
33	Софія Оріх
34 — 201	інж. Лев Блонарович
35	Богдан Вовчик
36 — 66	Петро Лещишин
37	Анна Гнатюк
	Ольга Осередчук
38 — 202	Степан Ґонза
39	Іван Пиндус
	Іван Пігуляк
40 — 290	Михайло Хома
42	Петро Головачук
	Іван Блиха
	Іван Хомко
43 — 477	Володимир Сиваник
44 — 247	Мартин Шишка
45	Микола Пришляк
	мгр Василь Колінко
47	Роман Гарас
	Стефан Муха
48	Степан Івасечко
49	Степан Вовк
50 — 134	Дора Трипняк
51	Михайло Ольшанський
	Володимир Шевчик
53	о. Степан Крисалка
	Карло Сачко
54 — 150	Василь Добчанський
55	Адам Ціздин
56	Петро С. Когут
57	Михайло Савків
59	Тарас Сливінський
	Дмитро Стець
63	Михайло Турко
	Емма Турко
64 — 97	Іван Бурній ст.
65 — 435	Франко Федаш
67 — 250	Володимир Пепюк
70	Микола Шеремета
75	Богдан Верещинський
76	Юлія Демчук
	Володимир Боярський
78	Іван Петрунцьо
	Марія Петрунцьо
81 — 148	Антін Лукіянчук
82 — 46	Ольга Марущак
83	Андрій Кушнір
	Василь Кушнір
86	д-р Іван Серант
88	Володимир Квас
	Володимир Берізка
90	Іван Височанський
91 — 145	Степан Олійник
93 — 264	Іван Данилюк
94	Роман Татарський
	Мартін Новаківський
	Володимир Борискевич-Бойд
96	Микола Драпала
99 — 169	Василь Валіґун
100 — 395	Андрій Цебак
101 — 369	Іван Ґулич
102	Микола Бобечко
	Марія Попович
104	Корнило Галушка
105	Йоан Ракочий
106	мгр Володимир Ничай
	Андрій Іванюк
	Михайло Марчук
107 — 499	Василь Кушнір
109 — 119	Володимир Звірик
112	Елеанора Совчик
113	Іван В. Ярчак
	Карло Б. Гаванчак
114	інж. Володимир Бережан
	Іван Сірик
	Христина Козій
115	Петро Бабич
116	Степан Шилкевич
120	Володимир Рефт
	Володимир Древна
121	Карло М. Кобіто
	Тереса Грещук
123	Софія Голик
124 — 333	Олександер Бала
125	Ґлорія Пащин
127	Марія А. Гаравус
	Василь Шарван
	Дмитро Ганущак
128 — 62	Михайло Ґлова
130	Юрій Юрків
131	інж. Лев Боднар
	Осип Панчишин
133	Ярослав Леськів
136 — 167	Михайло Сорока
137	Степан Колодруб
144	Маргарита Е. Чомко
146	Григорій Корбяк
	Петро Шнурівський
147	Іван Гуцайлюк
	Анна Сеґан
151 — 318	Анна Пипюк
153	інж. Іван Скіра
	Богдан Артимишин
	Михайло Гись
155	Михайло Фединишин
	Михайло Ікало
	Семен Дзьоба
156	Володимир Крамар
157 — 335	Теодор Чурма
158	Емілія Саноцька
	Петро Польний
161	Степан Мельник
	Стенлі Прокопович
	Ричард А. Джула
163	Яким Козел
164	Тимко Бутрей
165 — 417	Марія К. Пелехата
168 — 294	Іван Бабин
170	Галина Гаврилюк
	Дмитро Дидик
171	Стела Раєн
	Ґеновефа Куфта
172 — 332	Василь Осадчук
173	Петро Щерба
	Ірина Щерба
174	д-р Атанас Слюсарчук
	інж. Евген Кульчицький
175	Ярослав Базюк
	Василь Папіж
176	Михайло Остап
177 — 73	Іван Лаба
178 — 210	Марія Беднарчук
179 — 476	Петро Лотоцький
180	Ґеновефа З. Жеребняк
182	Григорій Клименко
183	Петро Залуга
	Дмитро Кошильовський
184	Богдан Ластовецький
191	Роман Гарасимяк
	Евген Наболотний
192	Ярослав Сенишин
194	Михайло Салдан
	Михайло Юзенів
	д-р Ярослав Падох
200	Іван Пригода
204	д-р Василь Палідвор
	д-р Аскольд Лозинський
	мгр Орест Питляр
206	Лев Гардінґ
	Володимир Кіндефорський
213 — 413	Володимир Козак
214	Омелян Твардовський
216	Богдан Одежинський
217	Теодор Кубарич
	Дмитро Пристай
218 — 74	Йосиф Темник
219	Марія Т. Юров
220	Едвін Е. Блідий
	Петро Ґут
221	Захар Колодій
	Василь Гавдьо
	Марія Шпікула
222 — 328	Ярослав Кришталович
223	Іван Гринчишин
224 — 132	Йосиф Ірха
226	о. д-р Павло Бабяк
230	Петро Ліщак
	Михайло Мартинишин
233	Марія Дейчаківська
	Богдан Дейчаківський
234	Іван Іваник
235	Михайло Бобер
236 — 185	Михайло І. Шкирпан
237	Михайло Крика
238	Анна Ремік
	Василь Міґован
239	інж. Володимир Винницький
240	Михайло Кігічак
	Василь Ліщинецький
	Володимир Якима
242	Йосип Чабан
	Михайло Маргам
243 — 110	інж. Антін Гайдук
245	Михайло Мартиненко
	Микола Голінко
251	д-р Юрій В. Оришкевич
253 — 207	Марко Ганущак
254	Михайло Нелько
256 — 433	Кирило Безковайний
257	Петро Сильчак
	інж. Августин О. Рудник
259	Юлія Ґуґлик
261	Іван Васюрко
266	ВолодимирВаршона
	Семен Когут
267	Володимир Клозник
	Іван А. Флис
268	Омелян Барилка
270	Степан Островський
271	Іван Чопко
272 — 382	Теодор Литвин ст.
274 — 140	Галина Сенедяк
276	Степан А. Іваницький
	Іван Новаковський
277	Семен Кравець
	Тиміш Мельник
	Володимир Василенко
278 — 211	Євгенія Ваславська
281	Мирон Сірий
282 — 495	Катерина Лукач
283	Григорій Г. Гавришків
284 — 308	Іван Василюка
285 — 89	Олекса Скібіцький
286 — 196	Павлина Балютянська
287	Данута Ясінська
	Мелянія Мілянович
288	Володимир Загвоський
289	Василь Б. Гузар
291	Віра Напора
292	Стефанія Федик
	Теодор Тимочко
	Микола Ціко
293	Іван Хома
	Андрій Данильчук
295	Евстахій Мотрович
296 — 24	Петро Лобур
301	Петро Врублівський
303 — 309	Василь Лещук
304	Марія І. Гнатик
305	Маргарета Гентош
	Йосиф Гентош
306 — 142	Анна Зуйко
307	Дмитро Ґалонжка
316	Володимир Гавриляк
	Іван Сверида
	Іван Новак
317 — 203	Микола М. Велич
320	Іван Малко
	Павло Фенцяк
321	Дмитро Цюк
322 — 2	Андрій Кейбіда
324 — 331	Іван Бабяк
325	Василь Цюпа ст.
	Василь Цюпа мол.
327	Андронік Копистянський
	Володимир Шпачинський
330 — 263	Ярослав Мартинюк
334	Стефанія Бохонок
336	Василь Лагошняк
	Василь Шмагло
337	Емануїл Притула
338 — 41	Ольга Пішко
339 — 378	Михайло Луців
340 — 312	пастор Андрій Е. Давидюк
341	Петро Мудрий
342 — 209	о. прот. Петро Мелех
343	Марія Сверида
344	Олександра Яворська
345	Михайло Каркоць
346	Іван Росул
347	Катерина С. Ґордон
348	Марія Макар
349	Михайло Захарко
350	Тома Фінів
352	Ярослав Щербак
353	Дарія Оріховська
	Василь Оріховський
354 — 141	Семеон Болюбаш
355 — 488	Семен Гасяк
356	Михайло Депа
358	Мирослава Футей
360	інж. Богдан Пашковський
361	Степан Чума
	Іван Яремчук
	Роман Крупка
362	Федір Петрик
364	Володимир Владика
	Василь Брездун
367	Василь Попович
	Петро Дзюба
368	д-р Юрій Цеґельський
370 — 138	Григорій Ґіна
371	Юліян Баранюк
	Стефанія Стецiв
372	Йосиф Ярема
	Софія Лонишин
373 — 126	Ярослава Вілямс
374	Володимир Гетьманський
375	Петро Тарнавський
	Іван Данківський
379	Михайло Семків
	Василь Семків
	Теодор Томків
383	Осип Хома
385	Володимир Сас
	Іван Машталір
386 — 143	Катерина Його
387	Михайло Тимків
388 — 58	Василь Пастушок
397	інж. Михайло Нич
	мгр Іван Скочиляс
399	Роман Б. Припхан
	Юрій Косачевич
402	Яків Бурій
	Анна Бурій
406	Микола Мартинюк
407	Василь Шаран
	Богдан Дідюк
408	Ілля Курман
411 — 456	Леся Ш. Давидюк
412 — 79	Емілія Смаль
414	проф. Іван Телюк
	д-р Михайло Снігурович
416 — 466	Катерина Онуфрик
418	Іванна Мельник
421 — 419	Бернард Л. Корчинський
422	протопресв. о. Степан Біляк
423	мгр Орест Городиський
	Карло Крайник
425 — 23	д-р Роман І. Смук
427	Петро Дяків
	Микола Клічук
430	Іван Кніґницький
	Михайло Ковальчин
	Степан Волянюк
432	Іван Шлапак
	Микола Мота
	Леонід Філь
434	Олександра Дольницька
	Михайло Дідух
436	Петро Вербовецький
437	Михайло Малинівський
	мгр Роман Чорнобіль
439	Володимир Зацерковний
440	Василь Куций
441	Дмитро Заневич
442 — 480	Семен Левицький
444	Лев Вовк
445	Стефанія Геврик
	Юрій Гвоздулич
448	Ольга Плешкевич
450	Евстахія Мілянич
451	Єфим Омельченко
452	Марія Сцібайло
454 — 453	Микола Бережук
455 — 265	Софія Соколишин
457	ред. Іван Керницький

Президія, делегати і гості під час конвенційного бенкету.

Відділ	Ім'я і прізвище делегата
458	Данило Д. Пищ
460	Роман Горнич
461 — 474	Микола Шпурко
464	Микола Хомин
465	Петро Король
468 — 504	Петро Самець
469	Карпо Чорномаз
471	Павло Дубас
	Микола Андрухів
472	Василь Литвин
473	Віра Баніт
	Осип К. Винницький
478 — 426	Василь Остапяк
479 — 162	Михайло Куриляк
481	о. шамб. Р. Данильчук
484	Володимир Кроп
	Ірина Запаранюк
486 — 92	Ярослав Блищак
487 — 279	інж. Микола Денисюк
489	д-р Микола Шпитко
490 — 11	Семен Чорномаз
492 — 505	
	Марія Шевченко
497 — 500	Михайло Наконечний
503 — 502	Теодор Войтів
506 — 498	Андрій Масний

КОНВЕНЦІЙНІ КОМІСІЇ

Головний Екзекутивний Комітет УНСоюзу на своєму спеціяльному засіданні дня 14-го квітня 1978-го року призначив, згідно з постановою 16-ої статті статуту УНСоюзу, наступних делегатів до Конвенційних Комісій:

ВЕРИФІКАЦІЙНА КОМІСІЯ:

1 Микола Хоманчук, 5-ий Відділ, Асторія, Н. Й.
2 Бернард Л. Корчинський, 421-ий Відділ, Ріджайна, Саск., Канада
3 Володимир Рефт, 120-ий Відділ, Аліквіппа, Па.
4 Володимир Василенко, 277-ий Відділ, Гартфорд, Конн.
5 Роман Татарський, 94-ий Відділ, Детройт, Міч.

СТАТУТОВА КОМІСІЯ:

1 Богдан Зорич, 432-ий Відділ, Торонто, Онт. Канада
2 Марія Шпікула, 221-ий Відділ, Чікаго, Ілл.
3 д-р Юрій Оришкевич, 251-ий Відділ, Клівленд, Огайо
4 Володимир Бойд-Борискевич, 94-ий Відділ, Детройт, Міч.
5 Ярослав Блищак, 486-ий Відділ, Сан Франсіско, Кал.

ФІНАНСОВА КОМІСІЯ:

1 інж. Іван Скіра, 153-ий Відділ, Філядельфія, Па.
2 інж. Роман Горнич, 460-ий Відділ, Лондон, Онт.
3 інж. Володимир Бережан, 114-ий Відділ, Чікаго, Ілл.
4 Ґеновефа Жеребняк, 180-ий Відділ, Акрон, Огайо.
5 Роман Куропась, 20-ий Відділ, Детройт, Міч.

ПЕРША СЕСІЯ
понеділок 22-го травня 1978 ранком

У понеділок, 22-го травня 1978, о годині 9:30 ранку в залі готелю Піттсбург Гілтон почалась Конвенція Українського Народного Союзу. Цю 29-ту Звичайну Конвенцію УНСоюзу відкрив головний предсідник Йосип Лисогір і попросив д-ра Юрія Оришкевича, делегата 251-го Відділу УНСоюзу, відспівати державні гимни.

Д-р Юрій Оришкевич при акомпаньяменті відспівав державні гимни: американський, канадський і український (Ще не вмерла Україна). Цей останній разом з делегатами, які піддержали спів.

Головний предсідник Йосип Лисогір попросив о. шамбеляна Ярослава Данильчука, українського католицького священика, декана Піттсбурзького Деканату й делегата 481-го Відділу УНСоюзу, провести молитву.

О. шамб. Ярослав Данильчук провів молитву словами:

„Боже Великий, Творче Всесильний — зішли Твої безмежні ласки і Твоє святе благословення на всіх нас, що зібралися тут сьогодні. Благослови Боже і збережи Управу Українського Народного Союзу, що своїм великим досвідом, небуденним знанням і послідовністю поклала тривкі основи, на яких сьогодні можемо будувати дальше майбутнє.

Благослови Боже делеґатів, скріпи їхню віру, обдаруй їх умінням і відвагою завжди берегти Твої святі заповіді й виконувати Твою Божу волю. Просвіти їхній шлях, щоб у виконуванні обов'язків були вони завжди свідомі того, що вони є Божими дітьми. Наш Спаситель, Ісус Христос, сказав: „Учіться від мене, Я є благородного і покірного серця".

А Ти Непорочна Царице Пресвята Діво, Божа і наша Мати, завжди слідкуй за нами. Будь нашим Прибіжищем і Охороною. Покрий нас святим своїм Покровом, щоб за твоєю допомогою осягнули ми остаточно кінцеву ціль усіх Божих дітей — небесне царство".

Молитву закінчив о. Ярослав Данильчук відмовленням: „Царю Небесний..." українською і англійською мовами.

З черги головний радний УНСоюзу Андрій Джула, який очолював Місцевий Конвенційний Комітет для технічної підготови влаштовання Конвенції, привітав делегатів 29-ої Конвенції. Місцевий Конвенційний Комітет працював шість місяців, щоб запевнити делеґатам вигідне й приємне перебування у Піттсбургу. Він бажає, щоб в часі Конвенції панував дух братерства, а всі рішення, щоб були для добра й росту нашого Союзу. Комітет приготовив для делеґатів прогулянку кораблем по ріці Огайо, що має відбутися у вівторок увечері, й конвенційний бенкет у четвер увечері. Привітання виголосив він по-англійськи і по-українськи.

У місті Піттсбургу вже давніше відбулося дві Конвенції УНСоюзу, а саме в 1900 р. Шоста і в 1946 р. Двадцять перша. Крім того, в місті діє 53-ій Відділ УНСоюзу, що був зорганізований в 1888 р. як забезпеченеве братство. Відділ цей був одним із тринадцяти, які становили основу нашої організації, коли вона постала 1894 році.

Андрій Джула, головний радний і предсідник Місцевого Конвенційного Комітету, представив посадника міста Піттсбург Ричарда С. Каліджурі, якого присутні привітали оплесками.

Посадник міста, дякуючи за привітання, зазначив, що що вияв сердечности є питомим етнічним групам. Він гордиться своїм етнічним походженням, бо його предки італійського й угорського походження. Вітає від себе делеґатів у місті, де є багато різних етнічних груп. Заохочує, щоб плекати культуру предків, а також колись влаштувати з'їзд усіх етнічних груп. Побажав приємного побуту в місті й успішних нарад.

Йосип Лисогір, головний предсідник УНСоюзу дякує посадникові міста за гарне привітання й просить присутніх повстанням з місць і хвилинною мовчанкою пошанувати померлих членів УНСоюзу, а саме: Тараса Шпікулу, довголітнього нашого радного, Миколу Давискибу — головного радного й проф. д-р Василь Стецюка, що довгі роки очолював Курси Українознавства на Союзівці та всіх тих членів УНСоюзу, що померли в часі від попередньої Конвенції.

Йосип Лисогір після того дякує Андрієві Джулі й місцевому Комітетові, що так гарно приготовили все потрібне для переведення Конвенції, влаштували гарний концерт минулої неділі й похід до пам'ятника Американської Революції, де відбулося Богослуження. Зокрема дякує Михайлові Комічакові за підготову Концерту, за радіоповідомлення й за те, що місцева преса помістила довшу статтю про нас і про українців взагалі. Подяка належиться також Богданові Грищишинові за підготову танцювальних груп. Дякує солістові Андрієві Добрянському з Нюйоркської Метрополітарної Опери й акомпаньяторові Томі Гринькову за участь у Концерті, що відбувся вчора, а д-рові Юрієві Оришкевичеві за відспівання державних гимнів в часі відкриття Конвенції.

1. ВІДКРИТТЯ КОНВЕНЦІЇ

Йосип Лисогір повідомляє, що згідно з постановою статуту § 7 звичайні Конвенції мають відбуватися раз на кожних чотири роки в місяці травні, в часі і місяці, що їх визначить Головний Уряд на своєму річному засіданні. Це наше зібрання є 29-ою з черги Конвенцією УНСоюзу від 1894 року почавши. Це третя Конвенція, що відбувається у Піттсбургу. Всі делегати вибрані Відділами УНСоюзу, й головні урядовці становлять тіло, яке має законне право, потрібне для управи Союзу. Має також владу переводити всі інші дії, потрібні для осягнення цілей Союзу, як це дозволяють закони стейтів і провінцій, в яких Союзові дозволено діяти. Ми добровільно прийняли наші обов'язки — тому правно й морально ми зобов'язані виконувати нашу працю й поносити відповідальність та достойно, розважно й з добрим осудом вирішувати всі справи, бо цього вимагають від нас усі члени УНСоюзу. Члени, що ми їх репрезентуємо, мають право вимагати від нас всього найліпшого. До кожної проблеми, яку будемо вирішувати, належить ставитися серйозно. Поважно застановитися над оцінками наших дій за минулі роки й на основі того приготовити пляни й прийняти напрямні у нашій праці до великої мети в службі для добра членства й нашої спільноти, які поведуть наш Союз до росту й розвою.

Йосип Лисогір повторяє повище сказане англійською мовою, тому, що не всі делеґати докладно розуміють українську мову.

Після того проголошує, що двадцять дев'ята Конвенція Українського Народного Союзу є офіційно відкрита.

ПРИЙНЯТТЯ ПОРЯДКУ НАРАД

Йосип Лисогір повідомляє, що видрукована Програма 29-ої Конвенції у книзі Звітів на стороні 3-ій була предметом нарад на засіданні Головного Уряду в дні 21 травня 1978 і більшістю голосів вирішено, щоб точку 3: „Пропозиції змін статуту відносно способу переведення виборів Головного Уряду" перенести після точки вибору Президії Конвенції. В цей спосіб, нічого не зміняючи в програмі, переставляємо тільки порядок точок. Це рішення Головного Уряду предкладаємо нині делеґатам до остаточного одобрення й прийняття.

Д-р Роман Олесницький, делеґат 19-го Відділу, поставив внесок, щоб предложений порядок нарад, змінений як вище подано, прийняти.

Марія А. Гаравус, делеґат 127-го Відділу, піддержала цей внесок.

Роман Припхан, делеґат 399-го Відділу, ставить внесок, щоб до порядку нарад по точці 3 г. вставити точку: „Вибір Комісії секретарських справ". Минулої Конвенції Комісія Секретарських справ подала ряд пропозицій, але дуже мало з того було виконано. Секретарі є базою приєднування членів, тому вважає. що про ці важливі справи треба відповідних рішень Конвенції. Пропонує, щоб таку Комісію вибрати з п'ятьох членів, а в точці 14 а вставити: „Звіт Комісії Секретарських справ, дискусія й ухвали".

Йосип Лисогір відповідає, що цей внесок „не є на часі", бо тепер відбувається дискусія над внеском чи прийняти предложену програму.

Інж. Лев Боднар, делеґат 131-го Відділу, зауважує, що тратимо час, дискутуючи про несуттєві справи, тому пропонує, щоб обмежити дискусію, а тому, що звіти Головного Уряду є надруковані у Книзі Звітів, обмежити також час звітування.

Дмитро Заневич делеґат 441-го Відділу, вносить на закриття дискусії.

Михайло Луців, делеґат 339-го Відділу, піддержує внесок.

Після голосування Йосип Лисогір стверджує, що дискусія закрита. Піддає під голосування предложений внесок, щоб прийняти програму. Стверджує, що предложена програма є прийнята згідно зі зміною, яку запропонував Головний Уряд.

Згідно з рішенням Головного Уряду з дня 21 травня 1978 змінено порядок нарад, як нижче подано, а 29-та Конвенція цей змінений порядок нарад одноголосним рішенням прийняла.

Програма

29-ОЇ ЗВИЧАЙНОЇ КОНВЕНЦІЇ

1. Відкриття Конвенції;
2. Звідомлення Верифікаційної Комісії;
3. Вибір Конвенційної Президії в складі голови, двох заступників та двох секретарів;
4. Пропозиції змін статуту відносно способу переведення виборів Головного Уряду;
5. Вибір:
   а). Виборчої Комісії в складі 11 членів,
   б). Комісії Просьб у складі 5 членів;
6. Покликання Пресової Комісії;
7. Звідомлення членів Головного Екзекутивного Комітету: Головного предсідника Йосипа Лисогора, заступника головного предсідника д-ра Івана Флиса, головного директора для Канади сен. Павла Юзика, заступниці головного предсідника Марії Душник, головного секретаря Володимира Сохана, головного касира Уляни Дячук, головного організатора Степана Гавриша;
8. Звідомлення Головної Контрольної Комісії та її членів: мґра Івана Геврика, мґра Івана Винника, д-ра Богдана Гнатюка, о. Івана Ващука, д-ра Івана Скальчука;
9. Звідомлення членів Головної Ради: д-ра Богдана Футея, проф. Тараса Шмагали, д-ра Мирона Куропася, Анни Гарас, Василя Дідюка, інж. Анатолія Дорошенка, д-р Анни Чопик, інж. Мирослава Кальби, Теклі Мороз, Євгена Репети, Володимира Запаранюка, Андрія Джули, Івана Одежинського, Євгена Іванціва;
10. Звідомлення головного редактора органу УНСоюзу „Свобода" — Антона Драгана;
11. Дискусія над звідомленням та їх прийняття;
12. Звідомлення Статутової Комісії; дискусія та ухвали;
13. Звіт фінансової Комісії та визначення висоти запорук і платень платних членів Екзекутивного Комітету;
14. Вибір Головного Уряду УНСоюзу;
15. Звідомлення Комісії Просьб; дискусія та ухвали;
16. Внесення і ухвали для добра організації;
17. Різні справи;
18. Закриття Конвенції.

Йосип Лисогір стверджує, що точку першу програми вичерпано, порядок нарад прийнято. Приступаємо до точки другої порядку нарад: Звідомлення Верифікаційної Комісії. Просить до слова голову Верифікаційної Комісії суддю Бернарда Л. Корчинського, делеґата 421-го Відділу.

2. ЗВІДОМЛЕННЯ ВЕРИФІКАЦІЙНОЇ КОМІСІЇ

Бернард Л. Корчинський, голова Верифікаційної Комісії, представляє членів Комісії, яка уконституувалася в наступний спосіб: Микола Хоманчук, делеґат 5-го Відділу, секретар українською мовою, а Володимир Рефт, делеґат 120 Відділу, секретар англійською мовою. Роман Татарський, 94-ий Відділ, і Володимир Василенко, 277 Відділ — члени. Завданням Комісії було перевірити кваліфікації делеґатів і розглянути всі справи у зв'язку з цим. Комісія ствердила. що до год. 9-ої рано дня 22 травня 1978 було зареєстрованих 423-ох делеґатів, а 16 ще не прибуло. Просить секретарів, щоб відчитали протокол зі засідання Комісії.

Протокол Верифікаційної Комісії

Відчитав Микола Хоманчук, секретар Комісії, делеґат 5-го Відділу УНСоюзу, Асторія, Н. Й. Протокол з першого засідання Верифікаційної Комісії, що відбулося у четвер, 18-го травня 1978 в готелі Піттсбург Гілтон у Піттсбургу, Па.

Приявні: головний секретар УНСоюзу Володимир Сохан і члени Верифікаційної Комісії: суддя Бернард Корчинський, Роман Тарнавський, Володимир Рефт, Володимир Василенко і Микола Хоманчук.

Головний секретар Володимир Сохан відкрив засідання й перевів вибір голови та двох секретарів Верифікаційної Комісії. На внесок Романа Татарського вибрано одноголосно Бернарда Корчинського, на голову, а Миколу Хоманчука і Володимира Рефта на секретарів української і англійської мов.

Головний секретар УНСоюзу Володимир Сохан передав Верифікаційній Комісії наступні матеріяли і списки делеґатів і заступників, списки Відділів із числами повноправних членів, списки Відділів, які об'єдналися для спільного вибору делеґатів, картотеки делеґатів, повновласті делеґатів і заступників, бальоти для виборів Виборчої Комісії й Комісії Просьб та всі документи опротестованих виборів делеґатів.

Верифікаційна Комісія розглянула справи протестів і після розгляду предложених документів вирішила наступне: Відділ 411 і 456 — апробовано Лесю Давидюк делеґаткою цих двох об'єднаних Відділів.

Відділ 251 — апробовано делеґатом того Відділу д-ра Юрія Оришкевича, який був обраний заступником, тому що обраний зборами Відділу делеґат не був повноправним членом.

Відділ 325 — апробовано делеґатів Василя Цюпу і Василя Цюпу молодшого, обраних на спеціяльних зборах Відділу, згідно з рішенням Головного Екзекутивного Комітету. Відділ 434 — затверджено обраних на спеціяльних зборах Відділу делеґатів Олександру Дольницьку й Михайла Дідуха. Відділ 194 — уневажнено вибір на делеґата д-ра Ярослава Падоха, почесного члена Головного Уряду УНСоюзу, на підставі постанов статуту УНСоюзу § 11 і 43. Протокол підписали: Б. Корчинський голова; М. Хоманчук секретар; В. Рефт секретар. Володимир Рефт — секретар Комісії прочитав повищий протокол англійською мовою.

Йосип Лисогір — головний предсідник УНСоюзу, проголошує, що звіт Верифікаційної Комісії закінчений і запитує про внески в справі звіту, пояснює, що після того буде дискусія чи звіт прийняти чи відкинути.

Ярослав Мартинюк, делеґат 330 Відділу, ставить внесок, щоб звіт Верифікаційної Комісії прийняти. Михайло Фединишин, делеґат 155 Відділу, повищий внесок піддержує. Йосип Лисогір відкриває дискусію й на зауваги зі залі вияснює, що Конвенція має повне право вирішувати чи звіт прийняти чи відкинути.

Дискусія над звітом Верифікаційної Комісії

Д-р Аскольд Лозинський, делеґат 204 Відділу: Внесок поставлений до дискусії, на його думку, був неправильним тому, що в першу чергу треба передискутувати поправки до звіту, бо внески про поправки мають першенство, а після їх прийняття чи відкинення можна дискутувати над цілістю звіту.

Йосип Лисогір відповідає, що Верифікаційна Комісія була назначена згідно зі статутом, щоб перевірити делеґатів і подати стан. Комісія предкладає Конвенції свій звіт. Не маємо над чим дискутувати, бо Комісія це тіло Конвенції. Тепер є внесок чи прийняти, чи відкинути, ви можете змінити. Над звітом немає дискусії, бо Комісія про це рішала. Доповнення й зміни можуть бути поставлені, коли ця пропозиція офіційно буде подана до вирішення. Ви можете прийняти звіт або відкинути. Д-р Богдан Футей головний радний, зауважує, що в часі прийняття порядку нарад Роман Припхан, делеґат 399 Відділу, поставив внесок, щоб додати до порядку нарад окрему точку, а саме вибір Комісії для секретарських справ. Однак Конвенція, не дискутуючи над цією справою, прийняла порядок нарад так, як предсідник був подав — тим самим не було вже змоги після рішення додати окрему точку згідно з внеском делеґата. Так буде й тепер, коли ми приймемо звіт, як був поданий, то не зможемо його доповнити поправками. Вносить, щоб відкинути звіт Верифікаційної Комісії, не принимати, але спершу перевести дискусію, щоб делеґати мали можливість запитувати, чому Комісія вирішувала справи так, як були прочитані. На бажання Андрія Джули, головного радного, Йосип Лисогір повторяє й вияснює справу англійською мовою, щоб усі належно розуміли про що йдеться. Д-р Михайло Снігурович, 414 Відділ, зауважує, що у звіті Верифікаційної Комісії є рішення про уневажнення вибору на делеґата д-ра Ярослава Падоха, з поданням мотивації, що § 11 і § 43 статуту постановляють, що головний урядовець не може бути обраний на делеґата. Це неправильна мотивація, бо постанови статуту не відносяться до почесних членів Головного Уряду, бо вони не є головними урядовцями. Така мотивація суперечить не лише всяким постановам логіки правної, але взагалі людської логіки. Д-р Ярослав Падох не є головним урядовцем. Крім того, на його думку, члени Відділу є відповідальні за вибір делеґата і якщо були якісь неправильності, то Головний Уряд при затвердженні делеґатів повинен був звернути Відділові на це увагу, а так не сталося. Рішення Верифікаційної Комісії є абсолютно неправильне, тим більше, що д-р Ярослав Падох є повноправним членом. Ставить внесок, щоб відкинути звіт Верифікаційної Комісії.

Йосип Лисогір дякує дискутантові за зауваги, але тому, що вже є поставлений внесок — не може прийняти другого внеску перед полагодженням першого внеску. Просить, щоб суддя Бернард Корчинський вияснив постанови статуту, бо д-р Михайло Снігурович порушив справу, відкликаючись на статут.

Бернард Корчинський — голова Верифікаційної Комісії вияснює, що переглядаючи течки, Комісія зауважила, що є дві делеґатські течки на ім'я д-ра Ярослава Падоха. На думку Комісії, не може бути та сама особа в двох позиціях, ані не може кваліфікуватися на дві дієти. Комісія опиралася на постанови статуту, але у статуті є конфлікт, бо одна секція заперечує другій. В одній секції статуту, § 43 а, сказано, що почесний член є членом Головного Уряду, а § 11 каже, що головний урядовець не може бути делеґатом Відділу. Признає, що це є дискусійна квестія і Конвенція може змінити рішення Комісії.

Інж. Володимир Бережан, делеґат 114 Відділу: На попередній Конвенції був створений прецедент, бо почесний член інж. Степан Куропась був делеґатом Відділу, а американське право бере під увагу прецеденти. Він думає, що д-р Падох не буде жадати ні двох течок ні двох дієт.

Ірина Щерба — делеґат 173 Відділу: Вносить, щоб д-ра Падоха залишити делеґатом, як Відділ мав до нього довір'я і вибрав його своїм делеґатом, а справа двох течок не є ніяким аргументом, бо це технічного порядку справа.

Інж. Володимир Винницький — делеґат 239 Відділу: Читає постанову статуту відносно почесних членів і стверджує, що почесні члени не є членами Головного Уряду — тому д-р Падоха треба залишити, як делеґата Відділу.

Д-р Іван Скальчук — головний контролер УНСоюзу: На його думку, Комісія з чисто технічної справи, знайшовши дві течки, зробила правну процедуру. Найпростіша справа була запитати д-р Падоха, яку течку він хоче задержати і справа була б полагоджена. Слушно заявив інж. В. Бережан, що на 28-ій Конвенції був створений прецедент і тоді треба було, щоб Головний Уряд зайняв становище. Тепер Головний Уряд делеґатів затвердив, проголосив у щоденнику „Свобода", а від того Відділу не вплинула жадна скарга, а може пан суддя вияснить, що була якась усна скарга, або чиясь інтервенція. Тому ми повинні одноголосно потвердити, що д-р Падох є делеґатом свого Відділу.

Інж. Степан Куропась: Верифікаційна Комісія, на його думку, зробила кардинальну помилку, помішала § 11 і § 43а статуту. В § 43а є виразно сказано, що почесним членом може бути бувший член Головного Уряду, отже як бувший — то значить, що він тепер не є членом Головного Уряду, отже як Комісія, що має у своєму складі суддю, прийшла до переконання, що д-р Падох, який платить вкладки до Відділу, Екзекутива його прийняла, бож вона одобрює вибори делеґатів, отже чому після того Комісія уневажнила його мандат? Конвенція, на його думку, має право змінити рішення Комісії, та признати д-ра Падоха делеґатом. Інж. Мирослав Кальба, головний радний вважає, що цитовані §§ не відносяться до д-ра Падоха, як почесного члена, бо у статуті немає заборони, щоб почесні члени не могли бути делеґатами.

Ярослав Мартинюк, делеґат 330 Відділу, голоситься у справі формальній і заявляє, що вислухавши голоси в дискусії, він поставлений ним внесок відкликає.

Едвард Борискевич-Бойд, делеґат 94 Відділу: Читає § 43а, англійський текст, і запитує, як це зрозуміти, себто чи почесний член є членом Головного Уряду, чи ні?

Іван Шлапак, делеґат 432 Відділу: Не вина Верифікаційної Комісії в тому, що рішила уневажнити мандат членові, а це тому, що §§ статуту неясно постановляють про це. Але він уважає, що членові сталася кривда, тому вносить, щоб д-рові Падохові признати мандат делеґата. Належить перевести зміну статуту, зглядно його виправити.

Тимко Бутрей, делеґат 164 Відділу: Вносить, щоб припинити дискусію, а справу д-ра Падоха має вирішити Конвенція.

Інж. Микола Денисюк, делеґат 487 Відділу: Вносить, щоб припинити дискусію. Предсідник принимає це, як піддержання внеску, що його зголосив попередній дискутант п. Бутрей. Інж. Микола Денисюк додатково зауважує, що Предсідник повинен звертати увагу на делеґатів, які сидять при кінці залі, бо їх не добачається, коли зголошуються до слова, а це вказувало б на дискримінацію.

Йосип Лисогір — предсідник стверджує, що є внесок на припинення дискусії. Внесок піддержаний, тому переводить голосування і стверджує, що внесок прийнято в загальному голосуванні. Тепер відбудеться голосування чи прийняти звіт Верифікаційної Комісії.

Д-р Богдан Футей: Справа про яку говорили делеґати у дискусії не була вирішена, залишилася незакінченою, немов зависла в повітрі. Коли тепер маємо голосувати над пропозацією Верифікаційної Комісії, то „наша дискусія пішла намарно". Пропонує вставити поправку (додаток) до звіту Верифікаційної Комісії, а саме, щоб д-рові Ярославові Падохові признати право делеґата на цій Конвенції. Крім того запитує Верифікаційну Комісію, щоб вияснила справу делеґата 267 Відділу Володимира Клозника, бо члени Головного Уряду дістали листа, що йому відібрано право голосу на Конвенції, а тепер він є присутній, значиться привернено йому мандат. На якій підставі це сталося?

Д-р Аскольд Лозинський, делеґат 204 Відділу зголошується у справі формальній. Він стверджує, що д-р Михайло Снігурович зголосив внесок на зміну звіту Верифікаційної Комісії і цей внесок був піддержаний іншими делеґатами. Згідно з процедурою, внески на зміну мають першенство у вирішуванні й дискусії — тому й треба найперше полагодити цю справу, а пізніше прийти до голосування над прийняттям звіту. Тому треба змінити звіт Верифікаційної Комісії, щоб надати право делеґата Ярославові Падохові. Йосип Лисогір заявляє, що порушена справа є формальною, але вияснення не є правильне, бо д-р Михайло Снігурович подав це як пропозицію, а не як поправку, й це не було піддержане. Інж. Августин Й. Рудник, делеґат 257 Відділу: Не має наміру сперечатися, чи був поданий внесок „амендменд", чи ні, д-ром Снігуровичем, але такий „амендменд" подав д-р Футей і він від себе це піддержує.

Йосип Лисогір звертає увагу дискутантові, що дискусія припинена і він не приймає нових внесків.

Д-р Юрій Оришкевич: Звертається до предсідника зі заввагою, що немає постанови в статуті, що звіт Верифікаційної Комісії має бути прийнятий. Делеґати вислухали звіт, а тепер можуть додати це, що уважають за потрібне. Немає в статуті постанови, що звіт має бути апробований делеґатами.

Д-р Михайло Снігурович, радить, щоб прийняти звіт Верифікаційної Комісії зі зміною, а саме, щоб д-рові Падохові признати право делеґата.

Карло М. Кобіто, делеґат 121 Відділу, пропонує, щоб присутні на залі правники зійшлися на пів години, передискутували справу звіту Верифікаційної Комісії (в справі делеґата 194-го Відділу) й висказали свою опінію, бо на залі 50 відс. людей не розуміє про що йдеться.

Йосип Лисогір вияснює, що дискусія закрита і тепер маємо голосувати над внеском Верифікаційної Комісії. Ви можете звіт прийняти, або відкинути — пояснив він делеґатам.

Д-р Ярослав Падох: „Я довго застановлявся, чи маю сказати слово в цій справі, бо мені прикро, що справа одного делеґата задержує наради Конвенції, і то делеґата, якого Ви знаєте від понад 20 літ, щоб йому зробити якусь „приємність". Я ніякої прислуги чи „приємности" не хочу. Я хочу заявити, що мене глибоко образило вчора, коли я приїхав і міг би бути покликаний на переслухання, чи я хочу дві течки, або дві дієти — та я не мав змоги про це говорити, бо Комісія мене не покликала. Я високо ціню уряд правників, а ще вище уряд суддів, і я сказав голові Комісії, що я сам є від 45 років правником, а від 1956 року допущений до адвокатури у стейті Ню Йорк, і я ще в житті не чув, щоб відмовлено переслухання.

Увечері я прийшов до судді (Б. Корчинського), щоб в розмові по-правничому розібрати цю справу. Я зі статутом в руці може пів години говорив про цю справу й просив вирішити на окремому засіданні. На це все предсідник Комісії заявив, що вони вже давно вирішили цю справу. На моє звернення до інших членів Комісії — всі вони мовчали. Я протестую, щоб таке полагодження справи було прецедентом на майбутнє у братській установі, якою є УНСоюз. Заки я представив свою справу, я глибоко вірив, що Комісія чесно інтерпретувала закон, але не дійшла до його суті". В дальшому д-р Я. Падох на підставі статуту мотивує, що почесні члени Головного Уряду не є членами Головного Уряду.

Йосип Лисогір, як предсідник, просить д-ра Падоха, щоб все це пояснив англійською мовою, бо не всі делеґати належно зрозуміли це все, що було сказане.

Д-р Падох пояснює англійською мовою, цитуючи відповідні параграфи статуту й узасаднюючи, що почесні члени не є головними урядовцями.

Бернард Корчинський — голова Верифікаційної Комісії: Конвенція — це найвищий суд у справах Союзу. Якщо делегати не годяться з рішенням Комісії, то мають повне право це рішення змінити. Комісія не буде проти цього протестувати. „Якщо ви думаєте, що ми неправильно вирішили справу, то маєте повне право голосувати — так, як думаєте". Рекомендує, щоб вияснити і змінити відповідні точки статуту, щоб в майбутньому не було непорозумінь.

Д-р Роман Олесницький, делегат 19 Відділу забирає слово у справі формальній: тому, що Конвенція має прийняти, або відкинути звіт Верифікаційної Комісії — запитує, що станеться після того, як Конвенція відкине звіт, чи Комісія буде вдруге засідати, чи предсідник прийме рішення Конвенції. Він є за тим, щоб відкинути звіт Комісії, бо Верифікаційна Комісія несправедливо й неправильно дискваліфікувала делегата. Д-р Іван Флис, заступник головного предсідника УНСоюзу: Верифікаційна Комісія, на його думку, діяла в добрій вірі й мала добрі інтенції. З інтерпретацією постанов статуту § 11 і § 43а, що її брала під увагу Комісія, промовець особисто погоджується. Якщо д-р Падох хоче бути делегатом, то повинен зрезигнувати з почесного члена Головного Уряду. Уважає, що ті делегати, які хочуть бачити д-ра Падоха делегатом, роблять це з політичних переконань — це вправді нічого злого, але на залі є не 140, але понад 400 делегатів.

Лев Вовк, делегат 444 Відділу: на його думку, не можна обвинувачувати Верифікаційну Комісію,бо в статуті немає точно окресленої позиції почесних членів. Статутова Комісія повинна опрацювати відповідний внесок. Зараз треба перевести голосування й признати д-рові Падохові право делегата.

Теодор Чума, делегат 157 Відділу: пригадує Конвенції, що інж. Бережан згадав про прецедент, який стався 4 роки тому, коли почесний член інж. Степан Куропась був на Конвенції делегатом і тоді ніхто того не квестіонував. Просить, щоб це взяти до уваги й вирішити справу.

Йосип Лисогір, як предсідник відповідає, що це не прецедент, коли щось сталося проти закону.

Д-р Мирон Куропась, головний радний підкреслює у своїй промові, що Конвенція є найвищим органом УНСоюзу й може вирішувати правосильно всі справи, що відносяться до нашої установи, тому вносить, щоб Конвенція вирішила справу, чи д-р Падох, який багато літ був головним секретарем і якого Відділ вибрав на делегата, може ним бути.

Тарас Шмагала—головний радний,зазначує,що Предсідник має проводити нарадами, а не дискутувати зі залею.

Іван Пігуляк, делегат 39 Відділу: тому, що Конвенція є найвищим органом Союзу й може вирішувати всі справи, які є на порядку нарад, вносить, щоб не продовжувати дискусії, а голосуванням вирішити справу д-ра Падоха.

Інж. Лев Боднар, делегат 131 Відділу, подає критичні зауваги про спосіб ведення нарад, робить закид предсідникові, а на адресу голови Верифікаційної Комісії зауважує, що делегати не приїхали лиш по дієти, але щоб працювати для добра УНСоюзу. Піддержує попередні внески, щоб д-рові Падохові признати права делегата.

Д-р Богдан Футей — головний радний: „Роберт рулс оф ордер" постановляє, що коли є поправка до пропозиції, то найперше вирішується справа поправки, а потім голосується над пропозицією. Суддя Б. Корчинський сказав, що як нам не відповідає звіт, то ми маємо право вирішувати згідно з нашим переконанням. Ми поставили „амендменд"-поправку до звіту Верифікаційної Комідії і цю поправку найперше треба вирішити, прийняти, чи ні, а потім голосувати над звітом Комісії. Була поставлена поправка до звіту, щоб дати право д-рові Падохові бути делегатом на Конвенції і саме цю справу треба впершу чергу вирішити.

Д-р Аскольд Лозинський, делегат 204 Відділу, звертає увагу, що делегат Відділу 330 Ярослав Мартинюк, який поставив був внесок про прийняття звіту Верифікаційної Комісії, після дискусії цей внесок відкликав.

Осип К. Винницький, делегат 473 Відділу, пропонує, щоб найперше зайняти становище до § 43а й відповідно змінити це в статуті.

Василь Шарван, делегат 127 Відділу, пропонує, щоб не гаяти часу, а тому, що д-р Богдан Футей згадав, що є „амендмент"-поправка до звіту Комісії, то треба перевести голосування й вирішити цю справу.

Павло Дубас, делегат 471 Відділу, говорить про те, що предсідник, після переведення голосування в справі припинення дискусії, не подав кількости голосів.

Йосип Лисогір, як предсідник, вияснює, що це право предсідника оцінювати, чи більшість голосів була за прийняттям внеску. Предсідник заряджує 5-хвилинну перерву, щоб у тому часі переговорити з членами Верифікаційної Комісії, бо в противному разі він поставить внесок під голосування й Конвенція може прийняти, або відкинути. Предсідник вияснює, що мусить поступати згідно з приписами, . або просити внескодавців, щоб відкликали внески.

Микола Андрухів, делегат 471 Відділу, вносить, щоб поправку до звіту передати Комісії й щоб Комісія прийшла з внеском, чи принимає поправку і чи звіт є з поправкою, чи ні.

Предсідник дає голос д-рові Романові Олесницькому, який складає заяву, що він відкликує свій первісний внесок, щоб не створювати конституційних проблем та щоб дати можливість Верифікаційній Комісії прийти з новим внеском, поправленим по думці опіній, висловлених дискутантами; просить того делегата, який піддержував його внесок, щоб також відкликав. Це було зроблене голосом зі залі.

Бернард Корчинський, голова Верифікаційної Комісії, заявляє, що, на його думку, виглядає, що або Комісія могла помилитися, або статут неясно постановляє справу почесних членів і його треба змінити.На це є Конвенція, щоб остаточно вирішити. Постанову більшости він приймає, бо делегати мають повне право змінити постанову, яку вирішила Комісія. Комісію назначив Головний Уряд, але ніхто членів Комісії не підмовляв. Комісія не буде проти того, коли ви вирішите, що д-р Падох має бути дедегатом. „Я годжуся прийняти поправку, яку ви вносите, а інші члени Комісії мають право заявитися", — закінчує своє слово голова Комісії.

Інж. Володимир Бережан, Відділ 114, піддержує змінене внесення Верифікаційної Комісії, й просить перевести голосування.

Василь Семків, делегат 379 Відділу, вносить, щоб пошанувати почесних членів і дати їм права делегатів.

Кирило Безкоровайний — делегат 256 Відділу, згадує про § § 2, 11, 43а, 32 і 46 статуту. Саме в § 46 немає згадки про почесних членів і з того виходить, що почесний член не є членом Головного Уряду й може бути делегатом на Конвенцію.

Володимир Борискевич-Бойд, делегат 94 Відділу, радить, щоб скоріше закінчити справу і піддає думку, щоб д-р Падох зрікся становища почесного члена.

Роман Куропась, делегат 20 Відділу, піддержує внесок інж. Володимира Бережана (114 Відділ), щоб голосувати над зміненим звітом Комісії.

Олекса Скібіцький, делегат 285 Відділу: Тому, що голова Верифікаційної Комісії годиться прийняти поправку, вносить, щоб перевести голосування над звітом Комісії з поправкою, що д-рові Падохові признається право делегата.

Йосип Лисогір — предсідник повторяє внесок інж. Бережана так, як він це зрозумів, а саме: „щоб прийняти звіт Верифікаційної Комісії з тим, що Ви можете додати, що Ви хочете, він (голова В. К.) казав, що це є Ваша справа, можете міняти, як Ви хочете, вони (Комісія) нічого не пропонують".

Інж. Володимир Бережан, 114 Відділ, зголошується у справі формальній: „Пан суддя (Б. Корчинський) сказав), що він годиться на ту поправку (щоб надати право делегата д-рові Падохові), він ставить внесок Верифікаційної Комісії вже з поправкою, якщо нема других членів Вериф. Комісії, щоб противилися. Таких спротивів нема, тому він те внесення піддержує і просить поставити його під голосування.

На заміт предсідника, про яку зміну йдеться і що вони (Комісія) не пропонували зміни, інж. Володимир Бережан відповідає: „Одинока зміна, що була — то була в справі надання права делегата панові д-рові Падохові — це є зміна".

Д-р Богдан Футей — головний радний, твердить, що голова Верифікаційної Комісії погодився на поправку, щоб д-рові Падохові привернути права делегата, якщо члени Комісії не будуть проти цього. А тому, що ніхто не противиться тому, значиться, що Вериф. Комісія принимає це до свого звіту і тепер можна голосуванням апробувати, щоб остаточно вирішити справу.

Йосип Лисогір, як предсідник, заявляє, що він перевірив справу з головою Комісії, суддею Корчинським, який сказав, що він (Корчинський) нічого не пропонує, але він не має нічого проти того, щоб делегати зміняли. „Пан Бережан каже, що він внесе внесок, щоб д-рові Падохові признати право делегата — то його внесок".

Інж. Іван Скіра, делегат 153 Відділу, вносить, щоб звіт Вериф. Комісії приймати кожну точку зокрема, а коли прийде справа д-ра Падоха, тоді до цієї точки зробити „амендмент"-поправку, бо Вериф. Комісія не хоче такої поправки прийняти.

Йосип Лисогір — як предсідник, стверджує, що ніхто не піддержав внеску інж. Скіри, то цей внесок відпадає і залишається попередній, себто дискутуємо внесок, чи прийняти звіт Вериф. Комісії, чи не прийняти.

Д-р Аскольд Лозинський, делегат 204 Відділу: Предсідник дискутує з цілою Конвенцією, а того він не повинен робити. Звертає увагу на те, що коли до внеску є зголошена поправка, то згідно з парляментарною процедурою найперше голосують над прийняттям поправки, а опісля над цілістю внеску (звіту). Була зголошена поправка („амендмент"), щоб прийняти звіт, але з поправкою,щобумандатувати д-ра Падоха,як делегата. На його думку, може прийти внесок, щоб висловити „вотум недовір'я" предсідникові.

У відповідь д-рові Лозинському предсідник вияснює, що є внесок інж. Бережана, який є прийнятий, це є „його внесок, щоб д-ра Падоха признати, як делегата".

Інж. Іван Скіра (153 Відділ) — відкликає свій попередній внесок, який не був піддержаний.

Д-р Михайло Снігурович — 414 Відділ — ставить внесок на припинення дискусії. Внесок на замкнення дискусії піддержав інж. Volод. Бережан (114 Відділ).

Предсідник Йосип Лисогір просить інж. Волод. Бережана, щоб повторив внесок, який був піддержаний делегатом 20 Відділу, Романом Куропасем.

Інж. Волод. Бережан (114 Відділ) повторяє внесок: „Зголошую внесок, щоб звіт Верифікаційної Комісії — з поправкою, на яку погодився голова Верифікаційної Комісії, а другі члени Вериф. Комісії не опрокинули — значиться, щоб признати права делегата д-рові Падохові, я поставив це внесення для голосування".

Предсідник повторяє це внесення по-англійськи та заряджує голосування. До перечислення голосів просить членів Вериф. Комісії.

Бернард Корчинський — голова Вериф. Комісії: „Я погоджуюся на зміну нашої резолюції, бо це не є щось таке, що не можна змінити. Ви хочете змінити одну точку, щоб д-р Падох мав право мати голос і що ви приймаєте наш звіт з вийнятком одної точки... Я не маю нічого проти того, щоб наш звіт змінити й ніхто з моєї Комісії не має нічого проти того, щоб ту одну точку змінити, а це власне, щоб д-р Падох мав право бути делегатом так, як його вибрали".

У висліді голосування, велика більшість голосів була за прийняттям повищого внеску, лиш декілька голосів було проти. Після голосування предсідник Йосип Лисогір вітає гостей з Української Народної Помочі і просить до слова пана Володимира Мазура, головного предсідника Української Народної Помочі.

Володимир Мазур — головний предсідник Української Народної Помочі — вітає делегатів 29-ої Конвенції і Український Народний Союз — цю найстаршу нашу забезпеченеву братську Установу, від наймолодшої братської Установи Української Народної Помочі. Наші Установи повинні бути помостом між українською спільнотою в Америці і Канаді та нашою нескореною нацією в Україні. Наша спільна справа полягає у тому, щоб економічно, духово й культурно забезпечити наших людей. Збереження нашої мови, розвиток науки й культури, збереження нашої національної сили, це наші завдання, які рівночасно будуть зміцнювати наш вільний західній світ. Бажає братньому Українському Народному Союзові осягів у праці, а делегатам успішних нарад для добра нашого народу.

Йосип Лисогір — предсідник, дякує за привіт і вітає присутніх на залі членів Української Народної Помочі: п. Коваля, пані Круба, п. Никончука.

3. ВИБІР КОНВЕНЦІЙНОЇ ПРЕЗИДІЇ

Володимир Роговський, делегат 14-го Відділу, пропонує на предсідника Конвенції д-ра Івана Сєранта, делегата 86-го Відділу, Данило Слободян, делегат 3-го Відділу, піддержує внесок, щоб предсідником Конвенції вибрати д-ра Івана Сєранта. До цього долучується також Юрій Гвоздулич, 445 Відділ.

Д-р Аскольд Лозинський — Відділ 204, пропонує на предсідника 29-ої Конвенції Українського Народного Союзу д-ра Ярослава Падоха, делегата 194 Відділу. Внесок цей піддержав д-р Михайло Снігурович (414 Відділ).

На загальне бажання делегатів номінації на предсідників припинено й переведено голосування. Кандидати, що були номіновані заявили, що номінації приймають. На загальне бажання голосування переведено піднесенням рук. Предсідник назначив осіб до перечислення голосів. Вислід голосування на заклик предсідника відчитує по секціям головний секретар УНСоюзу Володимир Сохан, За д-ром Іваном Серантом було усіх разом 128 голосів, а за д-ром Ярославом Падохом — 225 голосів. Йосип Лисогір, як головний предсідник УНСоюзу, стверджує, що д-р Ярослав Падох є обраний на предсідника 29-ої Конвенції й перебирає ведення нарад та провід Конвенції.

Юрій Гвоздулич (445 Відділ) пропонує як першого заступника предсідника Конвенції Леоніда Філя, делегата 432 Відділу. Михайло Хомин — Відділ 32 — піддержує внесок.

Делегат 267 Відділу пропонує на другого заступника предсідника Конвенції проф. Івана Телюка (Відділ 414). Внесок цей піддержує д-р Аскольд Лозинський (204 Відділ). Тому, що не було інших номінацій, предсідник проголошує, що номіновані одноголосно обрані на заступників предсідника Конвенції. (Загальні оплески делегатів).

Йосип Лисогір проголошує, щоб подавати внески на українського секретаря і рівночасно на англомовного.

Зі залі запропоновано Тамару Куропась, Відділ 20, на секретаря англійської мови. Внесок піддержав інж. Вол. Бережан (114). Інж. Михайло Нич — Відділ 397, зголошує на секретаря мгра Івана Скочиляса (Відділ 397) — секретаря української мови. Внесок цей піддержує д-р Михайло Снігурович (414). Тому, що на секретарів є лиш одна номінація, предсідник проголошує, що одноголосно обрано на секретарів для української і англійської мов, як було зголошено: секретарем англомовним є Тамара Куропась, а української мови мгр Іван Скочиляс.

ПЕРШУ СЕСІЮ ЗАКІНЧЕНО. ПРОГОЛОШЕНО ОБІДОВУ ПЕРЕРВУ.

ДРУГА СЕСІЯ

понеділок, 22-го травня 1978, по полудні

4. ПРОПОЗИЦІЇ ЗМІН СТАТУТУ ВІДНОСНО СПОСОБУ ПЕРЕВЕДЕННЯ ВИБОРІВ ГОЛОВНОГО УРЯДУ

СЕСІЮ відкрив о год. 2:30 д-р Ярослав Падох — предсідник Конвенції, подякував за вибір та попросив до слова д-ра Юрія Нестерчука.

Д-р Юрій Нестерчук привітав Конвенцію від Екзекутиви Українського Конгресового Комітету Америки й від Інформаційного Бюра у Вашінгтоні. В промові (по-українськи й по-англійськи) поінформував делегатів про працю Інформаційного Бюра у Вашінгтоні, де він безкорисно працює. Бюджет цього Бюра виносить 25 тисяч долярів річно. Просить, щоб делегати були щедрі у своїх датках для української справи й цього так для нас важливого Бюра. Побажанням успіхів у нарадах закінчив свою промову.

Д-р Ярослав Падох — предсідник Конвенції дякує за привіт, просить, щоб піддержати фінансово й морально працю Інформаційного Бюра у Вашінгтоні. Згадує, що батько передпесідника ненадійно й передвасно відійшов з цього світу, що відчула наша громада, втрачаючи відданого громадського діяча.

Йосип Лисогір — голов. предсідник УНСоюзу: Справа Інформаційного Бюра у Вашінгтоні є дуже важлива для української справи. Д-р Нестерчук працює безплатно, бо УККА не має потрібних фінансів. Тепер проводиться акція в справі зібрання потрібних коштів для Бюра у Вашінгтоні. Подає пропозицію, щоб Фінансова Комісія взяла до уваги цю справу, бо піддержати канцелярію у Вашінгтоні є важливою справою.

Д-р Ярослав Падох — предсідник Конвенції: На порядку нарад є прийняття виборчого правильника. Головний Уряд визначив Комісію, яка підготовила правильник переведення виборів. Правильник цей був одноголосно прийнятий Головним Урядом УНСоюзу. Текст правильника є видрукований в двох мовах і делегати його мають, а крім того, він був проголошений у щоденнику „Свобода". Просить голову Статутової Комісії д-ра Юрія Оришкевича, щоб зреферував цю справу.

Д-р Юрій Оришкевич - голова Статутової Комісії, делегат 251 Відділу: Статутова Комісія одержала виборчий правильник від тимчасового Комітету, який мав цей правильник підготовити. Статутова Комісія одобрила цей проєкт правильника, а тому, що головою того Комітету, який приготовляв правильник, був д-р Іван Флис, просить його зреферувати правильник. Всі інші зміни статуту будуть референі у точці, коли на порядку нарад буде зміна статуту (точка 10).

Д-р Іван Флис — заступник предсідника УНСоюзу: Головний Уряд два роки тому покликав окрему Комісію для опрацьовання правильника в складі: д-р Іван Флис, д-р Ярослав Падох, д-р Богдан Футей, д-р Анна Чопик, проф. Тарас Шмагала і мгр Іван Геврик. Комітет опрацював проєкт правильника, як виборча комісія Конвенції має перевести вибори. Цей проєкт був предложений Головному Урядові на річному засіданні 1977 р. і одноголосно затверджений Головним Урядом УНСоюзу. Після того його проголошено у часописі „Свобода" і „Українському Тижневику" та видруковано окремою брошурою, яку одержали делегати. Просить, щоб прийняти цей правильник, який після того буде доданий до статуту, тому треба його прийняти 2/3 голосів. Правильник треба прийняти вже тепер, щоб був час приготовити вибори й вибрати Виборчу Комісію згідно з постановами цього правильника.

Д-р Юрій Оришкевич — голова Статутової Комісії зауважує, що в проєкті правильника є подані дві можливості способу голосування, себто машинами, або бальотами.

Михайло Луців (339 Відділ) вносить, щоб проєкт правильника прийняти так, як є предложений (так, як схвалив Головний Уряд).

Іван Винник — головний контролер УНСоюзу, піддержує внесок.

В дискусії забирали голос делегати Відділів: 437 Роман Чорнобіль до § 9 в справі зложення присяги, 414 д-р Михайло Снігурович в справі фізичної нездібности § 9, 388 Василь Пастушок до § 14; 257 інж. Августин Й. Рудник до § 32. Дискутантам давав вияснення, відповідаючи на їх зауваження, д-р Іван Флис.

Д-р Роман Олесницький, 19 Відділ, звертає увагу, щоб в англійськім тексті слова „маст" і „шуд" змінити словом „ШЕЛЛ", бо так уживається у американській конституції, статутах і тим подібних документах. Заувагу цю Комісія прийняла.

Роман Припхан, 399 Відділ, вносить, щоб вставити окрему точку, що реклямації в справі виборів можна вносити до Президії Конвенції лише до часу заприсяження новообраного Уряду. На прохання д-ра Івана Флиса внескодавець п. Роман Припхан відкликує свій внесок, щоб пізніше його передати Статутовій Комісії, коли на порядку нарад будуть зміни статуту.

Після того предсідник Конвенції проголосив, що одноголосно прийнято внесок припинити дискусію.

Предсідник зарядив голосування в справі прийняття виборчого правильника, а у висліді голосування, предсідник ствердив, що ВИБОРЧИЙ ПРАВИЛЬНИК прийнято ОДНОГОЛОСНО.

ЗМІНИ І ДОПОВНЕННЯ ПОСТАНОВ СТАТУТУ УНСОЮЗУ, ЯКІ ВІДНОСЯТЬСЯ ДО ВИБОРЧОЇ КОМІСІЇ І ВИБОРІВ

Зміни статуту, які відносяться до Виборчої Комісії, мають бути схвалені на початку Конвенції раніше, заки відбудеться вибір Виборчої Комісії так, щоб Конвенція була ведена згідно з новими приписами і постановами, ось тут пропонованими. Статутова Комісія повинна предложити такий внесок: „ Статутова Комісія пропонує змінити статут Українського Народного Союзу, наскільки він відноситься до Виборчої Комісії так, що Виборча Комісія має бути номінована й вибрана та має вести діяльність, згідно з приписами і постановами, які відносяться до Виборчої Комісії УНСоюзу, що їх приготовила Спеціяльна Комісія, назначена для тієї цілі Головним Урядом УНСоюзу та які мали б бути схвалені цією Конвенцією".

ПРИПИСИ І ПОСТАНОВИ, ЩО ВІДНОСЯТЬСЯ ДО ВИБОРЧОЇ КОМІСІЇ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

НОВА ПРОЦЕДУРА ДЛЯ ВИБОРУ ВИБОРЧОЇ КОМІСІЇ

Номінація Виборчої Комісії:

1. Члени Головного Уряду не можуть ставити номінацій на Конвенції.

2. Предсідник Конвенції може прийняти від делегата лише одну номінацію; делегати, покликані для номінації повинні становити справедливий перекрій усіх Відділів УНСоюзу. Тому предсідник Конвенції повинен приймати номінації з різних частин залі тому, що делегати розміщені за числами Відділів.

3. Не можна приймати від нікого номінаційних лист.

4. Після того, як номінації закінчено, Верифікаційна Комісія має роздати делегатам бальоти, наглядати за правильністю голосування та підчислювати віддані голоси.

5. Верифікаційна Комісія має письмово посвідчити предсідникові Конвенції, що її обчислення голосів було двічі перевірене членами тієї Комісії, що всі розбіжності були узгіднені і проголосити імена вибраних до Виборчої Комісії.

6. 14 делегатів, які одержали найбільше число голосів слід уважати членами Виборчої Комісії, а наступних 3 делегатів, які дістали найбільше голосів, слід уважати заступниками.

7. Делегат, який дістав найбільше голосів, повинен бути головою Виборчої Комісії, а делегат з найбільше голосами після нього, повинен бути секретарем Комісії.

8. Виборча Комісія має бути зложена з 14 членів, яких голова Комісії має поділити на групи А. Б. Ц. Д: кожна група зложена з трьох членів, крім голови і секретаря Комісії.

9. Три делегати, вибрані на заступників членів Виборчої Комісії мають бути заприсяжені її предсідником разом із 14-ма членами Комісії, з тим, що заступники членів Комісії не братимуть активної участи у праці Виборчої Комісії, хібащо будуть покликані головою Виборчої Комісії після дискваліфікації, резигнації або нездібности вибраного члена Виборчої Комісії.

10. Голова і секретар не беруть участи в дійсному численні голосів.

11. Секретар має вести докладний протокол із усієї діяльности Комісії та рахунок усіх обчислень голосів, які були йому подані.

12. Голова повинен загально наглядати над всією працею Виборчої Комісії, допильновуючи, щоб всі постанови були збережені.

13. Делегати, вибрані до цієї Комісії, не можуть бути номіновані як кандидати на членів Головного Уряду.

ЗАГАЛЬНІ ПОСТАНОВИ ЩОДО ПОСТУПОВАННЯ ЧЛЕНІВ ВИБОРЧОЇ КОМІСІЇ

14. В часі обчислювання голосів до кімнати Виборчої Комісії не вільно вносити ніяких ручок. Голова повинен зібрати всі ручки від членів перед тим, заки вони ввійдуть до кімнати для обчислювання. Голова Комісії повинен одержати заяву від кожного члена Виборчої Комісії індивідуально, що він чи вона не мають в своїм посіданні чорнильної ручки.

15. Перед початком виконування своїх обов'язків голова Виборчої Комісії повинен заприсягнути членів цієї Комісії, що вони будуть шанувати ці приписи та відповідно поступати у всіх справах поладнуваних Комісією, пам'ятаючи слова присяги „Так мені Боже допоможи". Голова повинен також скласти таку присягу. Всі члени повинні бути також заприсяжені на зберігання таємниці вислідів виборів доти, поки звіти будуть проголошені головою Виборчої Комісії на конвенційній залі.

16. Виборча Комісія повинна подбати про надрукування всіх бальотів в українській та англійській мовах та виконати всі директиви, які вона одержить від конвенційної Президії.

ПОЧАТКОВІ ВИБОРИ ПРОЦЕДУРА, ЯКУ СЛІД ЗАХОВУВАТИ

17. Голова Виборчої Комісії повинен поінформувати групи А, Б. Ц. і Д щодо способу поступовання і контролювання бальотів.

18. Бальоти мають бути поділені на чотири рівні частини. Одна частина має бути в руках групи „А", друга — групи „Б" і т. п.

19. Після голосування кожна група має зібрати бальоти, зложені їй делегатами Відділів, які були призначені до тієї групи, і зберігати ці бальоти у своїй виключній контролі.

20. Комісія повинна в цілості повернутися до кімнати Виборчої Комісії для підчислення голосів. Кожна група повинна почислити бальоти, зібрані тією групою і повинна зложити звіт з обчислення голосів голові та секретареві на письмі з підписами усіх членів тієї групи.

21. Після цього, голова доручає групам А і Б замінятися бальотами в той сосіб, що група „Б" буде перевірювати рахунок зроблений групою „А", а „А" буде перевірювати обчислення голосів, виконане раніше групою „Б". Групи „Ц" і „Д" зроблять те саме.

22. Кожна група повинна перевести обчислення доручених їй бальотів та після цього скласти звіт з цього другого обчислення на письмі і вручити його голові і секретареві.

23. Секретар має порівняти висліди першого і другого обчислень та скласти звіт голові про всякі розбіжності між першим і другим обчисленнями.

24. У випадку розбіжностей голова повинен доручити іншій групі, яка ще не рахувала даних бальотів, перевести третє обчислення і скласти звіт як повище. Четверте обчислення може бути заряджене, якщо розбіжності не є вияснені третім обчисленням. такі обчислення мусять бути повторені так довго, аж усі розбіжності будуть розв'язані.

25. Після цього секретар повинен посвідчити голові Комісії на письмі висліди переведеного голосування. Після цього голова на заклик предсідника Конвенції складає Конвенції звіт із вислідів голосування.

26. В додатку до ствердження вислідів голосування, голова складе також звіт з усіх розбіжностей, які трапилися раніше, та про спосіб їх розв'язки і повинен посвідчити перед Конвенцією, що всі приписи, які відносяться до діяльности Виборчої Комісії були докладно зберігані всіми членами Виборчої Комісії.

КІНЦЕВІ ВИБОРИ ПРОЦЕДУРА, ЯКУ СЛІД ЗАХОВУВАТИ

27. Голосування має відбутися при помочі чотирьох (4) виборчих машин. Кожна машина повинна подати кандидатів до Головного Екзекутивного Комітету в такий спосіб: кандидатів на уряд головного предсідника в першім рядку, що йде вертикально (згори надолину); кандидатів на заступника головного предсідника в другім вертикальнім рядку і т. д. Перших сім рядків призначені для кандидатів Головного Екзекутивного Комітету. Після цього один вертикальний рядок має бути пропущений. Кандидати на головних контролерів мають бути поміщені на наступних п'ятьох рядках з місцем на трьох. По цім, один вертикальний рядок має бути пропущений. Кандидати на головних радних повинні бути подані на чергових дев'ятьох рядках, з місцем для п'ятьох (42 канди-

дати). Машини повинні бути так наставлені, щоб можна було віддати тільки один голос на кожний уряд у Головнім Екзекутивнім Комітеті; лише 5 голосів на головних контролерів і тільки 14 голосів на головних радних.

28. Верифікаційна Комісія повинна в часі реєстрації дати кожному делегатові картку, яку делегат має підписати в присутності групи Виборчої Комісії, до якої він є призначений; цю картку делегат має вручити Виборчому Комітетові перед входом до виборчої машини.

29. Виборча Комісія має зладити відповідний список кандидатів і подбати щоб на виборчих машинах були поміщені всі імена в українській та англійській мовах за порядком голосів, одержаних в початкових виборах. У випадку, коли б для цього забракло місця, список може бути тільки в англійській мові.

30. Предсідник Конвенції при допомозі голови виборчої Комісії повинен докладно вияснити виборчу процедуру в обох мовах і скликати окремі повчальні сесії, якщо це буде потрібне.

31. Предсідник Конвенції є зобов'язаний звернутися до конвенційних делегатів із запитом, чи вони не мають яких додаткових питань, а якщо таких не буде, тільки тоді повинні розпочатися вибори.

32. Всякі неправильності або порушення тут поданої процедури дають право предсідникові Конвенції суспендувати відносного делеґата від дальшої участи у виборах після того, як ці неправильності або порушення будуть представлені делеґатам до схвалення більшістю голосів.

33. На початку і при закінченні голосування група „А" відчитає вислід голосування з машини „А"; група „Б" з машини „Б", група „Ц" з машини „Ц" і група „Д" з машини „Д". Письмовий звіт із цих стверджень, включаючи загальне число делеґатів, які входили до даної машини, має кожна група подати голові та секретареві.

34. Щоб подвійно перевірити кожний відчит, голова по цім доручить групі „Б" відчитати машину „А", групі „А" відчитати машину „Б"; групі „Ц" відчитати машину „Д" і групі „Д" відчитати машину „Ц". Письмовий звіт із цих відчитів має бути зложений голові і секретареві.

35. Замість відчитування кожної машини перед і після закінчення голосування, як це подано вище, і подвійної перевірки відчитів, можна ужити друкований запис кожної машини, одержаний у даний час, якщо машина може його дати. Такі друковані записи мають бути передані секретареві, який має скласти з них звіт.

36. Секретар має порівняти оба звіти відчитів кожної машини, поданих на початку і при закінченні голосування і занотувати всякі розбіжності. У випадку розбіжностей між першим і другим відчитом, голова має зарядити третій і четвертий відчит оставшими групами, аж доки розбіжності будуть вияснені.

37. Члени Виборчої Комісії не повинні ні в якому часі дискутувати свої обчислення з членами інших груп до часу закінчення усіх звітів на конвенційній залі.

38. Голова Виборчої Комісії повинен скласти делеґатам звіт про висліди виборів, повністю узгіднюючи постанови параграфу 25 статтяя II статуту Українського Народного Союзу, а також потвердити, що Виборча Комісія зберігала всі приписи і постанови, які відносяться до діяльности Виборчої Комісії.

39. Всі бальоти і всі звіти та рекорди мають бути здепоновані у предсідника Конвенції. Вони мають бути ним запечатані в присутності голови і секретаря Виборчої Комісії і членів конвенційної Президії, і всі вони мають підписатися понад опечатанням в такий спосіб, щоб кожне відпечатання тих бальотів могло бути виявлене. Предсідник Конвенції має зберегти опечатані бальоти до закінчення Конвенції, після чого він повинен вручити їх головному секретареві для зберігання в сховку Головного Уряду.

40. Всі з вищеподаних приписів і постанов можуть бути змінені або поправлені Конвенцією, якщо покажуться неможливими до виконання, або важкими для збереження, на внесення голови Виборчої Комісії, належно піддержане і прийняте Конвенцією більшістю 2/3 голосів.

Іван Флис	Анна Чопик
Ярослав Падох	Тарас Шмагала
Богдан Футей	Іван Геврик

5а. ВИБІР ВИБОРЧОЇ КОМІСІЇ

Д-р Ярослав Падох проголошує вибори членів Виборчої Комісії, а саме, 14 членів і 3 заступники. Просять зголошувати номінації, а після того делегати зможуть вписати на бальотах членів Комісії. Делеґат може зголошувати лиш одного члена до Комісії. Спосіб виборів Комісії предсідник пояснює двома мовами.

Зголошено наступних кандидатів на членів до Виборчої Комісії:

Ім'я і прізвище	число Відділу	місцевість
Юрій Гвоздулич	445	Манітоба
Микола Бобечко	102	Клівленд
Лев Боднар	131	Чікаго
Андрій Кейбіда	322	Нюарк
Юлія Гуглик	259	Чікаго
Михайло Марчук	106	Чікаго
Михайло Каркоць	345	Міннеаполіс
Ярослав Кришталович	222	Клівленд
Марко Ганущак	253	Массачусетс
Кирило Безкоровайний	256	Рівергет
Василь Гузар	289	Рочестер
Микола Денисюк	487	Ст Пол, Міннс.
Володимир Берізка	88	Союзівка
Михайло Хомин	32	Філядельфія
Петро Тарнавський	375	Філядельфія
Василь Добчанський	54	Ню Гейвен
Ярослав Базюк	175	Детройт
Іван Яремчук	361	Ню Йорк
Микола Мота	432	Торонто
Єфим Омельченко	451	Ґрінсбі, Онтаріо
Михайло Ковальчин	430	Філядельфія
Роман Припхан	399	Чікаго
Атанас Слюсарчук	174	Детройт
Марія Беднарчук	178	Менчестер, Ню Гемпшір
Григорій Клименко	182	Кліфтон, Ню Джерзі
Петро Мудрий	341	Віндзор, Онт. Канада
Василь Міґован	238	Бостон
Тиміш Мельник	277	Гартфорд
Михайло Юзенів	194	Ню Йорк
Михайло Салдан	194	Ню Йорк
Богдан Олежинський	216	Філядельфія

Василь Лучків, делеґат 16 Відділу, зголосив внесок на закриття зголошувань номінацій. Внесок цей піддержав Іван Ґеврик, голова Контрольної Комісії УНСоюзу. Внесок цей одноголосно прийнято. Д-р Ярослав Падох — предсідник Конвенції, доручає Верифікаційній Комісії припильнувати виповнення бальотів і після того зібрати бальоти й обрахувати вислід голосування.

5б. ВИБІР КОМІСІЇ ПРОСЬБ НОМІНАЦІЇ ЧЛЕНІВ ДО КОМІСІЇ СКАРГ І ПРОСЬБ

Ім'я і прізвище кандидата	Відділ	місцевість
Д-р Василь Вереш	4	Ню Йорк
Василь Куций	440	Торонто
Д-р Василь Палідвор	206	Ню Йорк
о. митрат Степан Біляк	422	Філядельфія
Мгр Володимир Ничай	106	Чікаго
Богдан Олежинський	216	Філядельфія
Роман Крупка	361	Ню Йорк
Марія Дейчаківська	233	Льорейн, Огайо
Григорій Корбяк	146	Детройт
Василь Лагошняк	336	Клівленд
Інж. Михайло Нич	397	Філядельфія
Тарас Сливінський	59	Бриджпорт
Федір Петрик	362	Левітавн
Володимир Берізка	88	Союзівка
Петро Бабич	115	Кентон, Огайо
Александра Дольницька	434	Монтреаль
Оля Марущак	82	Детройт
Данило Слободян	3	Елізабет
Омелян Твардовський	214	Нюарк
Стефанія Геврик	445	Вінніпеґ, Манітоба

На внесення д-ра Романа Олесницького (внесок піддержаний) одноголосно рішено закрити номінації.

6. Покликання Пресової Комісії

Згідно з постановою статуту § 18 д-р Ярослав Падох, як голова Конвенції, призначив Пресову Комісію в наступному особовому складі:

ред. Антін Драган — голова Комісії (нач. ред. „Свободи")
ред. Володимир Левенець Відділ 5
Василь Шарван Відділ 127
Михайло Комічак Піттсбурґ Відділ 127,
Олена Олек Відділ 22
Ґльорія Пашин Відділ 175
Мгр Іван Скочиляс Відділ 397
Василь Папіж Відділ 175
Василь Дідюк Головний радний

Обов'язки Пресової Комісії є нормовані у § 24 статуту.

На внесення інж. Волод. Бережана (Відд. 116), піддержаний загально зі залі, Предсідник Конвенції д-р Ярослав Падох зарядив 10-хвилинну перерву. Після перерви о год. 5:45 предсідник передав ведення нарад першому заступникові предсідника Леонідові Філеві, представляючи його, як голову Крайової Управи УНО в Канаді й одного з віцепрезидентів КУК.

7. ЗВІДОМЛЕННЯ ЧЛЕНІВ ГОЛОВНОГО ЕКЗЕКУТИВНОГО КОМІТЕТУ

Леонід Філь — заст. предс. Конвенції перебрав провід. Записує, чи є внески в справі, скільки часу призначити кожному звітодавцеві.

Інж. Лев Боднар (131 Відділ) ставить внесок, щоб Екзекутива звітувала 10 хвилин кожний з членів, а гол. радні і гол. контролери — по 5 хвилин кожний. Внесок цей, піддержаний Андрієм Іванюком, прийнято майже одноголосно, як ствердив заст. предсідника.

Звіт головного предсідника Йосипа Лисогора

Впродовж останніх 4-ох років — 1974 до кінця 1977 — Український Народний Союз і його члени записали низку поважних успіхів і подій. Ми далі закріпили нашу керівну ролю, як провідна українська братська установа у вільному світі. Ми продовжували нашу чільну ролю у постачанні наших громад у З'єднаних Стейтах і Канаді братським життєвим забезпеченням за низькі вкладки. Наша позиція, як провідників у наших українських громадах стала ще виразнішою у названих двох країнах, особливо у 1976 році, під час святкування 200-річчя Американської Революції, та 100-річчя українського поселення в Америці. Союзові святкування у Шамокіні, Пенсильвенія, і на „Союзівці" знайшли голосний відгук на телевізії, в радіопередачах та у пресі. Спеціяльна одногодинна передача документарного характеру про українців, зладжена телевізійною станцією ВСіЕйЮ у Філядельфії підкреслила наше значення. Тисячі наших членів у всій цій країні брали участь у сотнях 200-річних і 100-річних церемоній — маршуючи, виступаючи на естрадах, виставляючи твори мистецтва, друкуючи історичні факти про наше історичне минуле і гордо показуючи наші національні прапори та наші Відділові відзнаки нашим приятелям і сусідам. Це були вартісні і гідні підкреслення причинки до загальних святкувань в Америці та до зазначування межових стовпів в її історії. Можемо споглядати позад себе із вдоволенням та справжньою гордістю на нашу ролю у тих і інших вартісних ділах.

Весною 1977 року наш Союз спонзорував добре запляновану і підготовану програму у Вашінгтоні, Д.К., в обороні членів українського руху спротиву, що їх переслідують і в'язнять у Совєтах. Окрему увагу присвячено Руденкові і Тихому, лідерам Київської групи стеження за дотримуванням Гельсінкських угод.

Нормально — наша участь у місцевих і крайових імпрезах повинна би довести до поважних успіхів в організуванні нових членів та побільшення нашого членства. На жаль, вислід наших дій каже щось інше. Масова участь у всіх царинах українського життя, та наша надзвичайно щедра і прихильна фінансова підтримка, яку ми давали виховним, культурним, спортовим, релігійним і патріотичним діям і імпрезам, не приспорила нам членів, не збільшила їх рядів, у часі, за який тут звітуємо. Насправді ми втратили дещо членства. Всі ми наполегливо працювали в різних ділянках, але, очевидно, зробили замало, щоби осягнути успіх для себе.

Проте ми зробили значний поступ в інших департаментах. Загальна сума забезпечення зросла до рекордової висоти 163,400,000 дол. Наше майно зросло до понад 42,000,000 дол. Приходи із членських внесків зростали із кожним роком і загальна надвишка резерви осягнула близько 11,000,000 дол. Прибутки з наших інвестицій, після обниження на 3.77% у 1975 р., зросли в минулому році знову до 5.22%. Прибуток із комірного у нашій новій будівлі перевищив 1,500,000 дол. у 1977 році, що уможливило покрити всі оперативні кошти і залеглі довги, включно з відсотками за Союзову позичку. Готівкові виплати членам і спадкоємцям дійшли до 9,600,000 дол. Допомоги студентам, старшим громадянам і організаціям виносили понад 280,000 дол.

З другого боку інфляція і поширена діяльність причинилися до збільшених загальних видатків коштом нормальних ділових прибутків. Ми все ж зберігали строгу контролю над нашими витратами і змогли вдержати наші виплати в межах устійненого бюджету.

Напрямки в різних наших департаментах можна швидко й легко зрозуміти, споглянувши на порівняльну статистику за кожний рік від 1973 до 1977, як теж за чотирирічний період 1970-1973 і 1974-1977.

During the past four years - 1974 through 1977 - the Ukrainian National Association and its members chronicled a series of noteworthy achievements and events. We further enhanced our dominant position as the leading Ukrainian fraternal society in the free world. We continued to lead the way in providing our communities in the United States and Canada with fraternal life insurance protection at low cost. Our status as leaders in our Ukrainian communities became more visible throughout the two countries, particularly in 1976 during the celebrations of the Bicentennial of the American Revolution and the Centennial of the Ukrainian Immigration to America. Soyuz's centennial programs in Shamokin, Pennsylvannia and at Soyuzivka were given extensive coverage on television, radio, and in the press. A special one hour documentary about Ukrainians prepared by the TV station WCAU in Philadelphia featured our presentations. Thousands of our members throughout the nation participated in hundreds of Bicentennial and Centennial ceremonies marching, performing, displaying arts and crafts, publishing historical facts about our national origin, and proudly parading our Ukrainian national colors and Branch banners before our friends and neighbors. These were worthy and meritorious contributions to the overall effort of America to note an eventful milestone in its history. We can look back with satisfaction and deep pride on our role in these and other meaningful activities.

In the spring of 1977 our Association sponsored a well-planned and sophisticated program in Washington, D.C. in defense of Ukrainian dissidents who are being persecuted and imprisoned by the Soviets. Particular attention was concentrated on behalf of Rudenko and Tychy, the leaders of the Kiev Group set up to monitor compliance with the Helsinki Accords.

Ordinarily such participations in local and national community affairs would surely lead us to huge successes in organizing new members and enlarging our rosters. Unfortunately the record of our operations tells another story. The massive involvement in every phase of Ukrainian activities on all levels and our extremely generous and liberal financial support of educational, cultural, athletic, religious, and patriotic events and causes did not add members to our total ranks in the period we have under review. Actually we lost members. All of us worked hard at many things but obviously we did not do enough for our own account.

We did, however, make considerable progress in other departments. The total amount of insurance in force rose to a record high of $163,400,000. Total assets increased to over $42,000,000. Dues income moved ahead each year and total surplus nearly reached $11,000,000. The yield on our investments after dropping to a low of 3.77% in 1975 climbed back to 5.22% last year. Rental income from our Headquarters Building exceeded $1,500,000 in 1977 making it possible to cover all operating costs and debt charges including interest on the Soyuz loan. Cash benefits paid to members and beneficiaries topped $9,600,000. Aid to students, senior citizens, and organizations amounted to over $280,000.

On the other hand inflation and expanding activity also added to our general expenditures or the cost of doing business. Nevertheless we kept tight control of all outlays and succeeded in keeping our disbursements within the established budget limits.

The trends in our various departments can be quickly and easily ascertained by glancing over the comparative statistics for the individual years of 1973 and 1977 as well as the four-year periods of 1970-1973 and 1974-1977.

[Продовження буде]

Враження із Канади

Запросили мене на З'їзд Українського Національного Об'єднання (УНО) у Торонто. Як не їхати, коли з Канадою, ще як і не було літаків, а менше авт і ми не були так близькими сусідами як тепер, УНСоюз, ОДВУ і Стрілецька Громада в ЗСА, ми тоді тісно співпрацювали. Цікаво як виглядають ті старі товариші по зброї і роботі? А як виглядає наша політична еміграція, що прибула по Другій світовій війні? Чи подібна до нашої в Америці? Чи у них трапляються різні суперечності на зборах?

Їдучи автом з дружиною через Детройт, ми вступили до добрих знайомих і приятелів. Відвідав п-і Анну Левкут, довголітню трудову робітницю Українського Золотого Хреста, була вона свого часу головою Централі і роками головою Відділу. Якраз того дня, коли ми її відвідали, вона мала свої уродини, — закінчила 70 років. П-і Левкут трохи нам дорікала, що коли жив Степан, її чоловік, ми часто їх відвідували, а відколи він помер, то нас не можна було дочекатися. Має слушність п-і Левкут, бо нам часто треба було бути в Детройті у справах УНСоюзу, ОДВУ; там була велика громада діячів — націоналістів і союзовців, з якими мене в'язало 33 роки мого уряду — 25 років на пості головного контролера, а 8 років на становищі головного містопредсідника УНСоюзу та містоголови ЦУ ОДВУ. Нема вже тих людей, що зі мною співпрацювали Залишився ще наймолодший з них — В. Дідик, почесний член Головного Уряду УНСоюзу. Переночували ми у п-і Левкут, а на другий день вранці запросили нас п-во Дідики на сніданок.

Дорога до Торонто рівна, їдеться нею гладко, як по леді. Прибули до „Голідей Ін", де відбувався З'їзд. Стрінув там таких союзових ветеранів і націоналістів, як: пп. Хрін, Мудрий, Дуда, Корбан, а з нових політичних — Геврик, Гвоздулич, Білак, Плавюк, Зорич, Темник, Максимів, Селешко, Безкоровайний (з Фльориди), щоб не забути Моту і Курилева. Всі вони сивоволосі або з більшою чи меншою лисиною, усі ще активні. Іван Хрін є секретарем 341-го Відділу УНС у Віндзорі, Павло Дуда зі зачіскою Пілсудського веде там же Кредитівку. Хрін дав 30,000 долярів на фонд Шевченка, на який збирають канадці, а який вже перейшов один мільйон. Не застав там колись всюдиприсутнього Шарика, який хворіє. Не було там сен. Юзика, проф. Теслі — співавтора Українського Історичного Атласу, який має побачити світ, завдяки фондам УНСоюзу. Михайло Селешко, кол. секретар полк. Євгена Коновальця був присутній на прийняттю Організації Українок Канади (ОУК), у розмові зі мною скаржився на повільну втрату зору, а Зорич, який очолював канцелярію УНСоюзу, яку вже два рази замкнено з уваги на його серцеву недугу. На бенкет зголосилося багато людей, але доволі пізно, так, що мусіли доставляти столи, видно, люди люблять бенкетувати.

УНСоюз офіціяльно репрезентував заступник головного предсідника д-р Мирон Куропась. На бенкеті був присутній митрополит Германюк і Владика Борецький. Приємно було бути на конвенції УНО, бо кожен унівець, то союзовець, кожен стрілець, член Стрілецької Громади теж союзовець.?

У неділю 8-го жовтня відбулися теж наради Стрілецької Громади з вибором керівних органів. Там стрінув я інж. Юліяна Темника четаря УГАрмії і сотника Дивізії, з яким я студіював у Празі і того самого дня 1924 року нас „висвятили" на інженерів. Третій українець, який разом зі мною того дня став інженером — це Александер Охрим, тепер недужий, є у Торонто.

Вичерпні звіти урядовців Громади ствердили, що діяльність була задовільна, якщо взяти до уваги відхід членів. Стрілецька Громада не змінила назви як це зроблено в Америці, де назву змінено на ОбВУА, себто „Об'єднання". Інж. Темник був довгі роки головою Громади.

Секретар Громади п. Оборонів з Монтреалю поінформував, що їхньою журбою є Квебек і він може відокремитися, а українці залишаться там відірвані від української громади в іншій державі. У Відділах Громади не було клопотів. Іван Безкоровайний ствердив, що Товариський суд ніяких справ до полагодження не мав.

Стрілецька Громада приготовила до друку Альманах з приводу 50-річчя. Торонто зібрало на Альманах 5,312 дол., а разом Канада зібрала 17 тисяч дол. на ту ціль. Та Канада має таких людей як Василь Верига, співредактора „Вістей Комбатанта" і Степана Боровця, які вміють писати, збирати матеріяли і гроші. Українське Національне Об'єднання нагородила Стрілецьку Громаду спеціяльною Грамотою, що її передано на руки Степана Боровця, який був дуже зворушений.

По імпрезах Організація Українок Канади влаштувала для учасників з'їздів прийняття в домі УНО на Коледж вулиці. Біля того дому будується велика будівля. Землю тут можна було купити за безцін а тепер коштує задорого.

А Торонта я таки не бачив, щось так, як „Запорожець за Дунаєм" бачив султана і не бачив. Бачив я Торонто лише з „Мого вікна", щось так, як п-і Іванна Савицька писала у „Свободі" і так, як бачу Торонто у „Юкреніен Віклі" пера Марії Бурбелли.

Степан Куропась

У річницю Листопада

Голлівуд, Фльорида. — Заходом Відділу УККА Маямі й околиці, влаштовано академію, відзначуючи 60-ті Роковини Листопадового Зриву, в домівці Українського Культурного Центру в неділю, 5-го листопада ц. р. у Голлівуді, Фльорида

Після відспівання американського гимну українською мовою у виконанні Українського Національного Хору, програму відкрив голова Відділу УККА Володимир Хомяк. Відтак він представив гостя з Піттсбурґу, доповідача свята, голову Головної Управи Української Народної Помочі — Володимира Мазура.

Мистецьку програму концерту почала молода піяністка — Елі Хомяк, яка відіграла „Карпати" — оп. 21 — В. Логуша. Дітвора правильною українською мовою, що їх навчає учителька Іванна Сперкач, деклямували вірші. Учні Школи Українознавства в Маямі: Наталя Трач і Роман Сперкач деклямували вірш „Кріс" — Л. Храпливої, і „Про Україну пам'ятай" — Діми, у виконанні: Андрій Пацай, Борис Венгльовський і Роман Андрушко.

У дальшім ході програми, мішаний Український Національний Хор під керівництвом Мирона Івашка, відспівав пісні: „За рідний край" М. Гайворонського, „Встає хмара з-за лиману" — обр. В. Ємець, „Коли ви вмирали" М. Гайворонського і „Вкраїно Мати" — Стеценка. Музичний супровід виконував піяніст Богдан Сперкач.

На тлі хору декляматорка паніматка Надія Михайлюк, виконала поему „Три матері" В. Шульгана. Вірш „Листопадовий спомин" М. Костишина, рецитувала Надія Мудрейко; „Україно моя" — власний твір — деклямував п. Тарас Ванчинський.

Відспіванням українського національного гимну закінчено академію.

Н. М.

ШКОЛА УКРАЇНОЗНАВСТВА
Осередку СУМА
в Ню Йорку, Н. Й.
влаштовує
в суботу, 16-го грудня ц. р., о год. 2-ій по полудні
в залі Визвольного Фронту, при 136 Друга Авеню, Ню Йорк

ГОСТИНУ СВ. МИКОЛАЯ

В програмі — сцена „СВ. МИКОЛАЙ", деклямації, співи — виконують учні школи.
Просимо маленьких і дорослих завітати до нас — Св. Миколай всіх обдарує.
ДИРЕКЦІЯ ШКОЛИ

•

Небесна канцелярія відкрита в п'ятницю, 15-го грудня, від год. 6-ої до год. 10-ої вечора, в суботу від год. 9-ої ранку до год. 1-ої по полудні.

ВІДДІЛ ОЖ ОЧСУ в НЮ ЙОРКУ
сердечно запрошує
все Українське Громадянство
взяти участь у

ЗАСВІЧЕННІ ЯЛИНКИ

присвяченої
ДІТЯМ УКРАЇНСЬКИХ ПОЛІТИЧНИХ В'ЯЗНІВ НА НАШІЙ ПОНЕВОЛЕНІЙ УКРАЇНІ
що відбудеться
в суботу, 16-го грудня ц. р., о год. 3:30 по полудні
перед будинком Визвольного Фронту, при 136 Друга Авеню, Ню Йорк
з Різдвяною Програмою.

Т-во за Патріярхальний Устрій УКЦеркви — Відділ Ню Йорк
запрошує ВШ. Українське Громадянство на

ДОПОВІДЬ:
ПРИЗАБУТІ АКТИ

(Червень 1941-1950 рр.)
ДЛЯ ВШАНУВАННЯ СЛУГИ БОЖОГО АНДРЕЯ
доповідь виголосить
о. д-р проф. Іван Гриньох
в неділю, 17-го грудня 1978 року, о год. 4:30 по пол.
в залі Українського Народного Дому в Ню Йорку
Гостям раді! Вступ 2.00 дол.

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ
запрошує Шановне Громадянство на

РОЗМОВУ
з НАДЕЮ СВІТЛИЧНОЮ

що відбудеться
в суботу, 16-го грудня 1978 р., о год. 4-ій по пол.
у великій залі УНДому, 140 Друга Авеню в Ню Йорку, Н. Й.
Вступ 3.00 дол.

СПІЛКА УКРАЇНСЬКИХ ЖУРНАЛІСТІВ АМЕРИКИ
ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ КЛЮБ в НЮ ЙОРКУ
136 Друга Авеню, 2-ий поверх
(ДІМ УКРАЇНСЬКОГО ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ)

П'ятниця, 15-го грудня 1978 року, о годині 7-ій веч.

ПАНЕЛЬ-ЗУСТРІЧ

З РЕДАКТОРАМИ ВИДАНЬ
УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ
з нагоди Ювілейних Святкувань
Щоденника „Свобода", „Українського Тижневика", і „Веселки"
Програму вестиме Голова СУЖА, ред. ОЛЬГА КУЗЬМОВИЧ

ВІДДІЛ ОЖ ОЧСУ
в Ню Йорку,
просить
Українське
Громадянство
відвідати

РІЗДВЯНИЙ БАЗАР

З ДОМАШНІМ ПЕЧИВОМ, ДІДУХОМ, СІНОМ ТА ІНШИМИ РІЗДВЯНИМИ ТРАДИЦІЙНИМИ ПРИПРАВАМИ,
який відбудеться
в неділю, 17-го грудня 1978 року
о год. 8-ій ранку до 2-ої по пол.
в будинку Визвольного Фронту
при 136 Друга Авеню, НЮ ЙОРК, Н. Й.

У СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ ЗЕМЛЯЧКИ
бл. п.
ОЛЬГИ КУЛИНЯК
замість квітів на могилу
складають 50.00 долярів
на „ПАТРІЯРШИЙ ФОНД"
ОЛЬГА і АЛЕКСАНДЕР КОБАСА
ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ ПОКІЙНІЙ!
•
Горем прибитому Мужеві, Доні та всій засмученій Родині висловлюємо наші глибокі співчуття.

У ДЕСЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого і Незабутнього
МУЖА, ТАТА і ДІДУСЯ
бл. п. ВАЛЕНТИНА НОВИЦЬКОГО
буде відправлена
ПАНАХИДА
ПО СЛУЖБІ БОЖІЙ
в неділю, 17-го грудня 1978 року
в катедрі св. Володимира в Ню Йорку
при 82-ій вул. Вест
Родина

У глибокому смутку повідомляємо Родину і Знайомих, що 9-го вересня 1978 року в Лорейн, Огайо, відійшла у Вічність на 76 році життя моя Дорога МАМА і БАБУНЯ
бл. п.
СТЕПАНИДА СУПРУН
ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!
Горем прибиті:
син — ЮРІЙ з дружиною АДРІ
внуки: ТАМАРА, МИХАЙЛО і ГРИГОРІЙ

Управа Станиці 1-ої УД УНА
в Нюарку, Н. Дж.
повідомляє своє Членство,
що в середу, 6-го грудня 1978 року, ненадійно, відійшов від нас у Вічність бувший підстаршина Дивізії і довголітній член Станиці, уродженець Бережанщини
св. п.
ПАВЛО СОЗАНСЬКИЙ
ПОХОРОНЕНО Його 9-го грудня 1978 р. на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.
•
Опечаленій Родині і Приятелям Покійного Управа Станиці висловлює своє співчуття.

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, а нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

ОМУА
Об'єднання Мистців Українців в Америці
запрошує на
ВІДКРИТТЯ РІЗДВЯНОЇ ВИСТАВКИ
СЛАВИ ҐЕРУЛЯК
в неділю, 17-го грудня 1978 р., о год. 1-ій по пол. в Галерії ОМУА, 136 Друга Авеню, Ню Йорк, Н. Й.
Виставка буде відкрита в будні — 6-8 веч., в суботу і неділю — 1-8 веч. і триватиме до неділі, 24-го грудня 1978 року.
Окремих запрошень не висилається.

РЕЧЕНЕЦЬ ЩОДО НАУКОВОГО КОНКУРСУ

Ню Йорк. — Союз Українок Америки, Науково-Літературний Фонд ім. Лесі і Петра Ковалевих пригадує про реченець на Науковий Конкурс на історичну працю (монографію). Темою може бути будь-який відтинок історії України. Матеріял повинен обіймати найменше 100 сторінок машинопису. Друковані наукові твори теж будуть братися до уваги. Нагорода за найкращий твір: 400 дол. Реченець конкурсу: 31 грудня 1978. Склад жюрі буде проголошений пізніше. Твори надсилати на адресу: Ukrainian National Women's League of America 108 Second Ave. New York, N. Y. 10003.

В ТРЕТЮ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого і ніколи Незабутнього
МУЖА, БАТЬКА, ДІДУСЯ, ВУЙКА і КУЗЕНА
сл. п.
ЯРОСЛАВА БІЛАСА
будуть відправлені
СЛУЖБИ БОЖІ
ЗА СПОКІЙ ЙОГО ДУШІ
Коговз — в церкві св. апп. Петра і Павла, в середу, 20-го грудня і суботу, 23-го грудня ц. р.;
Боффало — в церкві св. Ів. Хрестителя в неділю, 24-го грудня ц. р.
Просимо Родину, Друзів і Приятелів згадати Покійного в цих днях у своїх молитвах.
ДРУЖИНА, ДІТИ, ВНУКИ і РОДИНА

У ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого і Незабутнього ЧОЛОВІКА, БАТЬКА, ДІДУНЯ і БРАТА
св. п.
Мґра ЕВГЕНА ЛОЗИНСЬКОГО
будуть відслужені
ПОМИНАЛЬНІ СЛУЖБИ БОЖІ з ПАНАХИДАМИ
У ЦЕРКВАХ:
св. Юра в Ню Йорку, в неділю, 17 грудня 1978 р., о год. 4 по пол.;
св. Духа в Честері, Па., у вівторок, 19 грудня 1978 р., о год. 7 ранку.
Просимо про молитви за спокій душі Покійного.
Родина

Отці Душпастирі, Парафіяльна Рада і Прицерковні Організації Собору свв. Володимира й Ольги в Чікаго
з великим смутком повідомляють, що 2-го грудня 1978 року упокоївся в Бозі на 89-му році життя і 62-му році священослужіння
бл. п. о. крилошанин
ПАВЛО ДЖУЛИНСЬКИЙ
кол. парох, сотрудник і катехит в багатьох місцевостях Галичини, Пряшівщини, Німеччини і Канади та перший настоятель парафії свв. Володимира і Ольги в Чікаго, що 10 років душпастирював у цій парафії та аж до кінця свого трудолюбивого життя.

СВЯЩЕНИЧІ ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відправлено 3, 4 і 5-го грудня ц. р. в похоронному заведенні Музики та в соборі свв. Володимира і Ольги за участю Преосвященного Владики Кир Ярослава Ґабра і багатьох священиків та 6 і 7-го грудня 1978 р. в Торонті в церкві св. Миколая за участю Преосвященного Владики Кир Ізидора Борецького та численного Духовенства, а відтак Тлінні Останки Покійного похоронено на кладовищі Парк Лавн в Торонті, Канада.

•

Високодостойній п. Добродійці Стефанії та Дітям, ближчій і дальшій Родині Покійного о. Крилошанина складаємо вислови глибокого співчуття.
ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ ГІДНОМУ ПРАЦІВНИКОВІ У ХРИСТОВОМУ ВИНОГРАДНИКУ.

В ТРЕТЮ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої Любої і Найдорожчої МАМИ
сл. п. Незабутньої
Проф. ЛЮДМИЛИ ТИМОШЕНКО-ПОЛЕВСЬКОЇ
видатної челістки і педагога, професора Харківської, Віденської і Римської консерваторій та Українського Музичного Інституту в Ню Йорку, визначеної у Міжнародній Енциклопедії „Хто є хто в музиці" в Кембрідж, Англії
і
В ДЕСЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Любого і Найдорожчого ТАТА
сл. п. Незабутнього
Проф. Д-ра МИКОЛИ ПОЛЕВСЬКОГО
видатного піяніста і педагога, професора Харківської, Віденської, Римської консерваторій та Українського Музичного Інституту в Ню Йорку і Філядельфії
буде відправлена
ПАНАХИДА
в неділю, 17 грудня 1978 р., о год. 12:30 по пол.
в катедрі св. Володимира в Ню Йорку, Н. Й.
160 Вест 82-га вулиця
В глибокому смутку:
ЗОЯ ПОЛЕВСЬКА-ДАРОВА — донька
з чоловіком АНАТОЛІЄМ ДАРОВИМ

Головний Екзекутивний Комітет Українського Народного Союзу
і Окружний Комітет Відділів УНС Метрополії Ню Йорку — *запрошує на*

ЮВІЛЕЙНИЙ БЕНКЕТ

з нагоди
85-РІЧЧЯ ЩОДЕННИКА „СВОБОДА",
45-РІЧЧЯ „УКРАЇНСЬКОГО ТИЖНЕВИКА" і
25-РІЧЧЯ ДИТЯЧОГО ЖУРНАЛУ „ВЕСЕЛКА"

1893 1978

Субота, 16-го грудня 1978 р., початок о год. 7-ій веч.
Terrace Room — Hotel Roosevelt, Madison Avenue at 45th Street, New York City
Ювілейні промови і концертова програма
•
Одяг вечірній — Даток $25.00
Зголошення на бенкет слати: Flis & Lozynskyj, P.S., 98 Second Avenue, New York, N.Y. 10003

ЧОМУ ЛІНІЯ КЕРЗОНА?

(Закінчення зі стор. 2)

жевня для СССР, „а передусім мені'' — пише Хрущов, додаючи особливо про те, як Сталін фаворизував новий польський провід і помагав Польщі коштом Совєтського Союзу. Хліб посилався до Польщі з України, тоді коли українці пухли з голоду, а декуди навіть їли один одного (стор. 159).

Дуже малий гурт людей знав про доставу хліба Польщі. Один з тих, що знав, була Ванда Васілєвська, яка часто їздила з Києва до Варшави й вона оповідала неймовірні історії після повороту до Києва. „Я бачила своїми очима'', вона казала: „Вони мають у Варшаві багато чорного хліба й навіть деякий білий; і вони нарікають на совєтський уряд, що він не доставляє їм доволі хліба. Вони говорять, що поляки не привикли їсти чорний хліб. Ви можете собі уявити'' (стор.159).

Хрущов дає ряд доказів про велику допомогу Совєтського Союзу новому комуністичному режимові Польщі не тільки своїм великим економічним коштом, але й відреставровував для них землі в Україні.

Сталін постановив створити коштом українських земель східній кордон Польщі з Україною на т. зв. Лінії Керзона. Населення, яке залишилося на теренах під польською адміністрацією, мало право переїхати в Україну. Це саме відносилося до білорусинів. Сталін назначив репрезентанта України Хрущова і секретаря білоруської комуністичної партії Паноморенка, як представника Білорусі, які з польським урядом випрацьовували плян виміни населення.

Західній кордон Польщі за допомогою Сталіна пересунено на Захід по Одру й Нісу, на давні історичні терени Польщі. Сталін вірив, що Польща буде в орбіті Совєтського Союзу, мабуть і тому так легко віддав полякам ряд областей Західньої України.

Вступайте в члени УНСоюзу!

Св. п. о. крил. Григорій Музичка...

(Закінчення зі стор. 1)

заарештований та перебував у в'язниці в Стрию аж до приходу німців. Перед першою навалою большевиків на Західню Україну, виїхав до Німеччини до Баварії, не вспівши з'єднатись з родиною: дружиною з Михайловичів Марією та трьома синами: Романом, Ярославом і Євгеном.

В 1940-му році большевики, тодішні союзники Гітлера, зайнявши Західню Україну, вивезлу дружину св.п. о. Григорія Музички до Казахстану, звідкіль вона повернулася до Львова в 1946-му році і щойно в жовтні 1967-го року дозволено їй виїхати до Кентону в Огайо, де від 1961-го року перебував у їхнього сина д-ра Ярослава та невістки Ляриси із Зварунів о. Григорій. Старший син Роман закінчив богословські студії і є священиком ЧІН у Саскачевані, а наймолодший Євген згинув в рядах УПА у боротьбі з наїзниками.

За цими найкоротшими біографічними даними св.п. о. крилошанина Григорія Музички криється неймовірне, прямо героїчне змагання того священика власне за Бога і Україну. Журавенщина бо, в якій починав свою душпастирську працю молодий о. Григорій, належала до найбільш занедбаних і тим самим відсталих в кожному відношенні, зокрема у відношенні національної свідомости, районів Західньої України. Завдяки трудам та — можна б сказати — дослівно боротьбі о. Григорія Музички із затурканістю, невіглаством та явною ворожістю поважної частини населення, цей район по роках уже був вкритий густою сіткою читалень „Просвіти", кооперативами і молочарнями, старанням о. Григорія в Журавні опинилось кількох українських професіоналістів, між ними відомий наш діяч і пізніше посол адвокат д-р Павло Лисяк та просвітяний діяч-організатор покійний вже Микола Бігун, а з роками чимало молодих людей, висланих за спонукою і часто при допомозі о. Григорія на дальші студії, включилися у започаткований та ведений о. Григорієм справжній хрестоносний похід за національну свідомість того району, який власне завдяки св.п. о. крилошанинові о. Григорієві Музичці став повновартісною частиною українства Галицької волости.

Пам'яті д-ра С. Манастирського

В Едмонтоні помер у п'ятницю, 13-го жовтня ц. р. несподівано д-р ветеринарії Степан Манастирський, проживши 69 років.

Світлої пам'яті д-р Манастирський був відомий як суспільно-громадський діяч, як член багатьох едмонтонських українських організацій, в яких був членом управ.

Панахида за спокій душі Покійного відбулася у понеділок, 16-го жовтня в каплиці похоронного заведення Парк Меморіял при участи понад 600 осіб. Прощали його тоді: о. митрат Михайло Сопуляк, Юрій Стефаник від приятелів і д-р Степан Дершко від Об'єднання Українських Ветеринарних Лікарів співав хор „Дніпро". По панахиді проведено збірку на Патріярший Фонд і на Фонд Серця.

Похорон Покійного відбувся у вівторок, 17-го жовтня з української католицької церкви св. Юрія Побідоносця на український цвинтар св. Михаїла.

Похоронні обряди відслужили о. митрат М. Сопуляк, о. крил. М. Дядьо та о. д-р Камінський.

Під час Служби Божої о. д-р Камінський виголосив проповідь, в якій дав перегляд життя Покійного, а зокрема його громадську діяльність. За словами Проповідника:

„Бл. п. д-р Степан Манастирський народився 15-го серпня 1909 р. в селі Гадинківці Гусятинського повіту в родині Теодора і Анастасії з Байраків.

Мали вони 4 дітей, Степан був найстарший. Двох братів Василь і Павло загинуло у воєнній заверюсі, сестра Доміцеля живе в Україні. До народної школи ходив у рідному селі, гімназію почав у Чорткові, закінчив студії успішно у Львові. Потім почав богословські студії в Духовній Семінарії у Станиславові, але цих студій через війну не закінчив. За студентських часів Покійний належав до різних товариств, зокрема в „Рідній Школі" був повітовим організатором освітніх курсів та української кооперації. Світова війна викинула ол. п. д-ра Манастирського з рідних земель. Свої ветеринарні студії почав у Відні. Закінчив їх в Українському Технічно-Господарському Інституті в Мюнхені, одержуючи диплом доктора ветеринарії. У 1941 р. він одружився із Ольгою з Оленюків у Тернополі, з нею прожив ціле життя і приїхав до Канади 28-го грудня 1949 року, де нострифікував свій диплом на Албертському університеті в Едмонтоні. Спочатку працював професійно у Віллінгдоні, а від 1957 р. в Едмонтоні.

Крім своєї професійної праці бл. п. Степан Манастирський працював у різних українських організаціях, нерідко очолюючи їх, як Українську Стрілецьку Громаду, УНО, Пласт-прият, також у БУК і КУК, а наприкінці свого трудолюбивого життя був головою Ради директорів Патріяршого Фонду. Всюди чесно виконував свої обов'язки, без уваги на те, чи був головою, членом управи чи тільки рядовим членом. Зокрема Покійний був активним членом парафії св. Юрія Побідоносця, кілька років був членом і головою Контрольної комісії, був ентузіястом будови нової церкви, на яку складав щедрі жертви. Ще кілька годин перед смертю брав участь у засіданні в справі будови, тому втрата, яку понесла наша парафія не дасться зважити. Вибираючись у далеку дорогу у вічність, Покійний лишає нам невгнуту віру в перемогу української правди. Бо не може загинути народ, що видає таких людей, як д-р Степан Манастирський".

На цвинтарі коротке слово сказав інж. Василь Кунда, голова Провінційної Ради КУК, в імені КУК, УСГ, УНО і Пласту.

Після похорону відбулася тризна в Українському Народному Домі.

Відійшла у Вічність людина, яка своєю глибокою вірою у християнські ідеали і скромністю, і чесністю у громадській праці заслужила собі на вічну пам'ять.

Р. З.

Звіт із збірки „Діти дітям"

Як в минулих роках, так і цього року, Українська Американська Жіноча Допомогова Організація інформує збірщиків і жертводавців, що гроші із збірки „Діти-дітям" зібрано і розподілено згідно з нашим звітом, який подаємо нижче.

Прибутки: Відділ 1-ий — 790,50, Відділ 3-ій — 60,00, Відділ 5-ий — 272,000, Відділ 6-ий — 258,25, Відділ 7-ий — 355,00; Церкви — 190,00; Пласт — 57,00 і разом — 1982,75. Решта з попередньої збірки — 196,80. Разом — 2179,55. Витрати — 1932,90. Решта — 246,65.

Видатки: Німеччина УМХС — 830,00, Бельгія, Дім старших — 180,00, Франція УАЖДО — 150,00, Німеччина Св. Апост. Жінок — 150,00, Німеччина, Рідна Школа — 100,00, Бельгія, УДК — 100,00, Еспанія — 25,00, Індивідуальна допомога — 195,00. Разом — 1730,00; канцелярські витрати — 202,90; разом — 1932,90.

Щиро дякуємо всім, хто спричинився до успіху збірки!

Свят Вечір — радісний вечір, бо Господь зійшов на землю, щоб врятувати людський рід і засвітити „мирові світ правди". Але не для кожного цей вечір буває радісним, Є ще в Европі бідні діти, для яких щороку наша Організація під кличем „Діти-дітям" збирає гроші, щоб влаштувати їм ялинку або свято св. Миколая, порадувати невеличким подарунком, а вліті вислати до відпочинкового табору.

Є ще багато наших самотніх старих у старечих будинках, для яких Свят-Вечір повен болючих спогадів про минулі щасливі дні. Покинуті в чужому оточенні, безрадні, вони боляче відчувають свою самоту. І тут маленькою розрадою приходить для них наша скромна допомога. Вони дякують нам з різних країн Европи. Ось лист з Бельгії: „З огляду на матеріяльні труднощі в приюті, ваші подарунки для нас, старих і хворих є великим добродійством і розрадою".

„Після виходу з в'язниці, в наслідок катувань, борюсь зі смертю, а допомоги ні звідки. Тут навчають наших дітей, що немає Бога, а ми сильно віримо, що Він є, бо звідки прийшло б вам на думку помогти нам?" — пише колишній політв'язень з Югославії.

Простягнімо ж від щирого серця руку допомоги тим, хто її потребує, виділимо для них частинку свого добробуту, будемо щедрі і вирозумілі для потреб ближнього, душевний спокій і свідомість виконаного обов'язку будуть нам високою моральною нагородою.

За Управу:
А. Давиденко (секретар)
О. Томашівська (голова)

П.С. Пожертви просимо складати в „Сурмі", „Арці", в „Православній Кредитівці" (Е. 9-та вул.), на листи наших збірщиць, в Ґалерії п. О. Соневицької, ч. 98 2-га евеню.

● РІЗНЕ ●

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ЮЛІЯ ОСТАП, членка УНС Відд. 176 в Чікаґо, померла 16 жовтня 1978 на 48 році життя. Нар. 1930 р. в Україні (Котузів, пов. Підгайці); членкою УНС стала 1949 р. Залишила у смутку мужа Михайла, синів — Ігоря і Ярослава,; дочки — Орисю і Дасну; сестри — Анну і Ярославу і брата Павла. Похорон відбувся 20 жовтня на цвинтарі Святого Хреста в Калумет Сіті Ілінойс.

Вічна Їй Пам'ять!
Михайло Остап, секр.

МАРІЯ КУЗЬО, членка УНС Відд. 58 в Ютиці, померла на 84 році життя. Нар. 1895 р. в Галичині, Україна; членкою УНС стала 1922 р. Залишила у смутку дві дочки: Стефанію і Верджінію двох синів: Ліо і Алфреда та внуків і правнуків. Похорон відбувся 10 жовтня на цвинтарі укр. церкви св. Володимира в Ютиці.

Вічна Їй Пам'ять!
Марія Ковалевська, секр.

ПАРАСКЕВІЯ МАҐАС, членка УНС Відд. 114 в Чікаґо, померла 10 листопада 1978 на 81 році життя. Нар. 1898 р. в Галичині, Україна; членкою УНС стала 1959 р. Залишила у смутку сина Івана, дочку Марію і сестру з родинами. Похорон відбувся 14 листопада 1978 р. на цвинтарі Паціфік Вю Мем. Парк в Ню Порт Біч. Каліфорнія.

Вічна Їй Пам'ять!
В. Бережан, секр.

СОФІЯ СТАХІВ, членка УНС Відд. 336 в Клівленд, Огайо, померла 5 листопада 1978 на 90 році життя. Нар. 1888 р. в Бортниках. Україна; членкою УН стала 1926 р. Залишила у смутку дві доньки: Ольгу і Марію, двох синів: Володимира і Дмитра та 8 внуків і 7 правнуків. Похорон відбувся 8 листопада 1978 р. на цвинтарі Бруклин Гайтс, Клівленд, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!
Володимир Стригун, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 17-го ГРУДНЯ 1978 р.

ПАТЕРСОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 64 Відд., о год. 12-ій дня в залі церкви св. Марії, 73 Washington Ave., Кліфтон, Н. Дж. Проситься вирівняти чл. вкладки. — Управа.

ВЕСТ ІСТОН, Па. Річні збори Т-ва ім. Б. Хмельницького 137 Відд., о год. 2-ій по пол. в Амер.-УКр. Горож. Клюбі. На порядку: звіти членів Управи та вибір нової на 1979 р. Проситься чл. прибути. — Г. Прашик, гол., М. Колодруб, кас., С. Колодруб, секр.

ПАССЕЙК, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 42 Відд., о год. 2-ій по пол. в УНДомі при Hope Ave. Проситься чл. вирівняти залеглі вкладки. Присутність чл. є дуже побажана. — В. Марущак, рек. секр.

ПЕРТ АМБОЙ, Н. Дж. Річні збори Б-ва св. Миколая 104 Відд., о год. 2-ій по пол. в УНДомі при 670 State St. На порядку: збирання вкладок та вибір нової Управи на 1979 р. Проситься чл. прибути. — К. Галушка, предс., В. Матковський, секр.